

■ BEĻĢIJAS LATVIEŠU ziņas

WWW.LATVIEŠI.BE LATVIEŠU BIEDRĪBAS BEĻĢIJĀ LAIKRAKSTS

MAIJS
2021

Nr.37

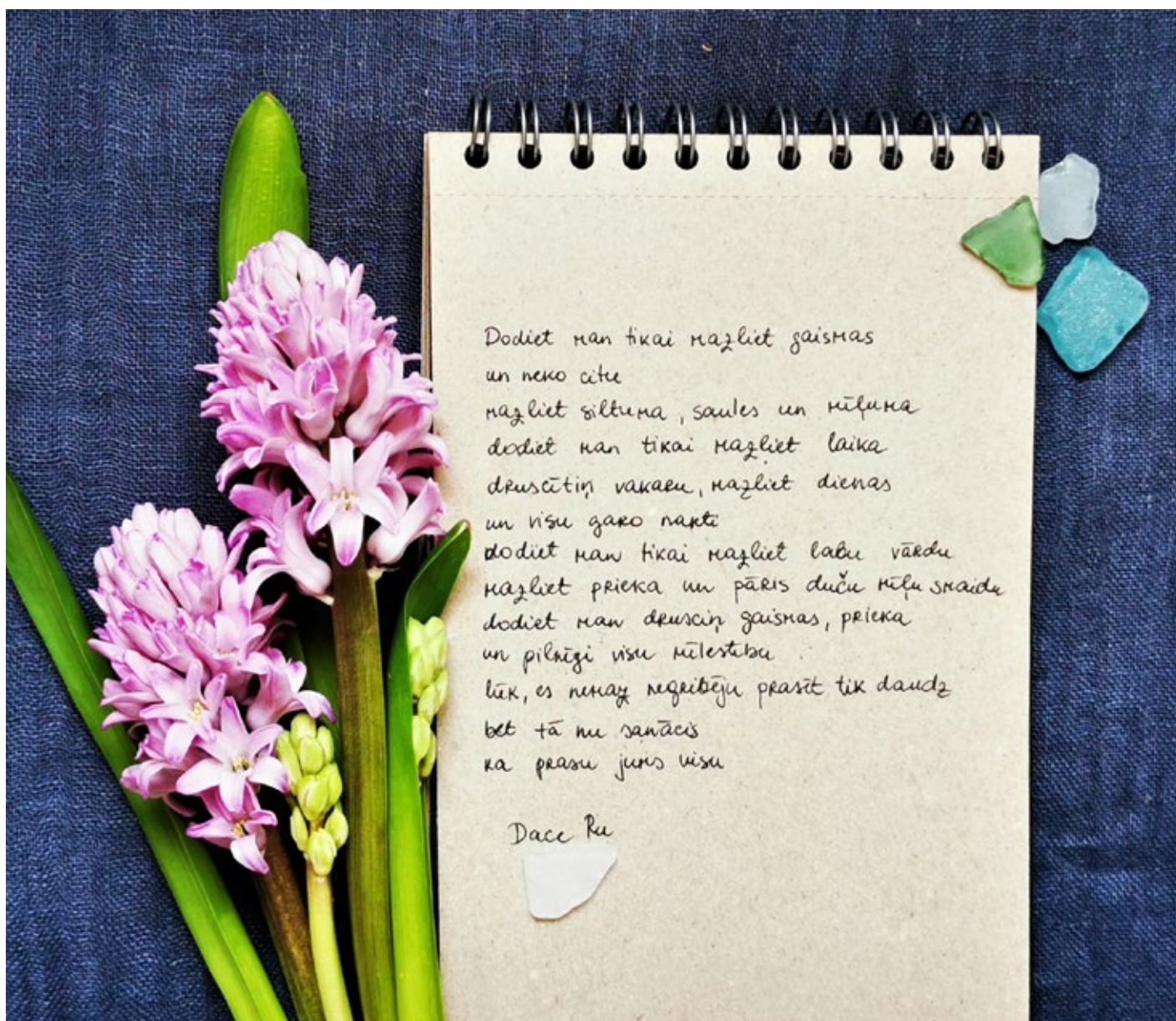

FOTO - IEVA BRINKMANE UN DACE RUBENE

Jau vairāk nekā gadu pasaule pukst savādā ritmā. Dažiem tas ir bijis laiks iepazīt jaunas vietas tepat Beļģijā vai apgūt kādas īpašas prasmes, bet citiem – laiks likt lietā savus talantus un pārsteigt. Kad pagājušā gada novembrī “sirsnīgais Briseles latviešu teātris” gatavoja video sveicienu valsts svētkos, tas bija ar pārsteigumu – ar teātra dalībnieces Daces Rubenes dzeju. Atsauksmes bija burvīgas un ar izbrīnu par to, kā var tik precīzi vārdos ietērt sajūtas. Šo dzeju Dace gan sarakstījusi pirms vairākiem gadiem, bet nu bija īstais brīdis, lai to dzirdētu citi.

Šajā Beļģijas latviešu ziņu numurā arī sagatavoti vairāki pārsteigumi – par vēsturiskiem faktiem, par vietām, ko apskatīt un kā ceļot īpašos Covid-19 apstākļos, par Beļģijas latviešiem un viņu īpašajiem talantiem. Brīnumiem pilnu pavasari!

2021. gads – Latvijas un Beļģijas diplomātisko attiecību simtgade.

Latvijas Republikas vēstniecība Beļģijā

Šogad svinam Latvijas un Beļģijas diplomātisko attiecību simtgadi. Latvijas un Beļģijas divpusējo attiecību vēsture ir maz pētīta. Tomēr tā ir ļoti interesanta. Tādēļ Latvijas vēstniecība Beļģijā ir uzsākusi Latvijas un Beļģijas divpusējo attiecību vēstures faktu un liecību apkopošanu, lai simtgades jubilejas gada noslēgtu ar nelielu apkopojumu par Latvijas-Beļģijas divpusējo attiecību dinamiku gan pirms Otrā Pasaules kara, gan arī jaunākajos laikos. Šajā un nākamajā izdevumā iepazīstināsim lasītājus ar interesantiem un iespējams mazāk zināmiem faktiem no Latvijas un Beļģijas divpusējo attiecību vēstures. Latvijas vēstniecība Beļģijā vēlas izteikt lielu pateicību visiem bijušajiem Latvijas vēstniekiem Beļģijā – Jurim Kanelam, Imantam Lieģim, Aivaram Grozam, Raimondam Jansonam un Leldei Līcei-Līcitei, kuru atmiņas par darbu Beļģijā spilgti raksturo Latvijas un Beļģijas divpusējo attiecību dinamiku pēdējo 30 gadu laikā.

Divpusējo diplomātisko attiecību pamats ir valsts tēla veidošana un izpratnes par valsts politiku veicināšana uzņēmējvalstī. Ikvienas starpvalstu attiecības veido konkrēti cilvēki. Latvijas tēlu Beļģijā 100 gadu laikā veidojuši ne tikai valsts vēstnieki, bet arī politiķi, kultūras darbinieki un aktīvi uzņēmēji. Dažkārt personīgie kontakti un sadarbība veidojusies īpaši cieši. Latvijas-Beļģijas divpusējo attiecību vēsture to lieliski raksturo, jo līdztekus diplomātu bieži vien nemanāmajam darbam,

ir personības, kas dzīvojušas, mācījušas, strādājušas vai bieži viesojušas Beļģijā, tādējādi gan popularizējot Latviju, gan arī ienesot Beļģijas vārdu un tendences Latvijā.

DUBULTĀ ATZIŠANAS GADSKĀRTA

Beļģija bija starp pirmajām piecām valstīm līdzās Apvienotajai Karalistei, Francijai, Itālijai un Japānai, kas atzina Latvijas neatkarību de iure 1921. gada 26. janvārī. Pēc Latvijas okupācijas 1940. gadā, Beļģija bija to valstu vidū, kas neatzina Latvijas iekļaušanu Padomju Savienībā.

Šogad atzīmēsim vēl vienu nozīmīgu gadskārtu. 1991. gada 21. augustā tika pieņemts konstitucionālais likums ar kuru de facto tika atjaunots Latvijas Republikas valstiskais statuss. Tam sekoja Latvijas starptautiskā atzišana otro reizi. 1991. gada 5. septembrī Beļģijai atzīstot Latvijas neatkarību, tika atjaunotas abu valstu diplomātiskās attiecības.

LATVIJAS VĒSTNIEKI, VĒSTNIECĪBAS UN KONSULĀTI BEĻĢIJĀ PIRMS OTRĀ PASAULES KARA

Foto ar Latvijas delegāciju 1921. gada 26. janvārī Latvijas diplomātiskajai pārstāvniecībai Beļģijā zīmīgs arī ar to, ka abās

pusēs Latvijas Republikas ārlietu ministram Zigfrīdam Annai Meierovicam sēž abi Latvijas vēstnieki Beļģijā pirms kara. 1924. gadā Briselē tika atvērta Latvijas ģenerālkonsulāts, kas 1927. gadā sūtīja Jāņa Lazdiņa vadībā tika pārveidots par Latvijas sūtniecību. Jānis Lazdiņš bija sūtnis Beļģijā līdz 1937. gadam, savukārt Dr. Miķelis Valters bija Latvijas sūtnis Beļģijā 1937.-1940. gadā. 1933. gadā Latvijai bija ne tikai vēstniecība Briselē, bet arī konsulāti Antverpenē, Ģentē un Ljēžā.

RAINIS UN BEĻĢIJA

20. gadsimta sākumā virkne vēlāko Latvijas valstsvīru un kultūras darbinieku studēja Beļģijā, izveidojot šeit kontaktus un ciešas draudzības. Draudzība mūža garumā izveidojās starp Latvijas un Beļģijas sociāldemokrātiem Raini un Kamilu Heismanu (Camille Huysmans, 1871–1968).

Kamils Heismans bija Beļģijas mākslas un izglītības ministrs 1925.-1927. un 1947.-1949. gadā, kā arī Beļģijas premjerministrs 1946.-1947. gadā. Rainis Beļģiju savās vēstulēs pieminējis kā "dārgo Beļģiju, kura mums, mazajai, tālajai un izolētajai nācijai, šķiet kā jaunās kultūras augstākais priekšpostenis un ir mana otrā garīgā dzimtene". Savukārt K. Heismans veltījis dziļi izjustus atvadvārdus Rainim mūžībā aizejot, raksturojot lugu "Jāzeps un viņa brāļi" kā vienu no piepildītākajām drama-

turģiskajām koncepcijām Eiropā. 1926. gada 13. janvārī Rainim piešķirts Beļģijas valsts apbalvojums – Leopolda Kavaliņa krusts, par ko Rainis bija ļoti priecīgs un pateicīgs.

BEĻĢIJAS KARALIS

Viens no valstu divpusējo attiecību svarīgākajiem brīžiem ir valstu augstāko amatpersonu vizītes, kas gūst plašu popularitāti medijos un dod jaunus praktiskus impulsus divpusējo attiecību stiprināšanai. Monarhu vizītes Latvijā organizēšana no diplomātiem prasa rūpīgu darbu vairāku gadu garumā. Atbilstoši tradīcijai Beļģijas karalis ārvalstu vizītēs uz konkrētu valsti dodas vienu reizi savas valdīšanas laikā. Līdz šim vienīgā Beļģijas karaļa vizīte Latvijā notika 2007. gada 23.-25. aprīlī, kad Latviju apmeklēja Beļģijas karalis Alberts II un karaliene Paula.

Imants Lieģis, Latvijas vēstnieks Beļģijā 1997.-2000. gadā

“Man ir viegli atcerēties akreditācijas dienu – 1998. gada 18. jūnijs, jo es varēju apsveikt karali Albertu vārda dienā, un pateikt, ka pēc latviešu tradīcijām pie draugiem uz vārda dienu drīkst ierasties neaicināts. Tas viņu uzjautrināja.”

Raimonds Jansons, Latvijas vēstnieks Beļģijā 2006.-2011. gadā

“Var teikt, ka karaļa vizītes laikā Beļģija un Latvija no jauna viena atklāja otru, jo līdz tam Beļģijas valsts galvas vizītes Latvijā nebija bijušas. Vizīte bija piesātināta, jo Beļģija tikko bija nosvinējusi tās 175. gadadienu. Karalis un karaliene viesojās arī Liepājā, apmeklēja Jūras spēku Mācību centru. Turklāt tas viss notika laikā, kad Beļģija NATO ietvaros bija pārņēmusi Baltijas valstu gaisa telpas patrulēšanas funkcijas.”

LATVIEŠI BEĻĢIJĀ

Lai gan Beļģija ne pagātnē, ne arī mūsdienās nav starp valstīm ar skaitliski lielāko latviešu diasporu, Beļģijas latvieši vienmēr ir bijuši ļoti aktīva un pamanāma diasporas daļa, kas darbojusies arī pēc Otrā pasaules kara un sniegusi lielu atbalstu arī pirmajiem atjaunotās Latvijas vēstniekiem Beļģijā.

Juris Kanels, Latvijas vēstnieks Beļģijā 1993.-1997. gadā

Mana ierašanās Briselē notika nepilnus trīs mēnešus pirms Latvijas Republikas dibināšanas 75. gadadienas, un tādēļ viens no pirmajiem pienākumiem bija organizēt mūsu valsts dzimšanas dienas svinības. Un tieši šis notikums palīdzēja ļoti ātri nodibināt sakarus ar Beļģijas latviešu kopienu, jo izlēmām svētku pieņemšanu rīkot kopā. (...) Rīkojot kopīgu pasākumu, es kā Latvijas vēstnieks vēlējos izrādīt cieņu tautiešiem, kuri, neskatoties uz ilgiem trimdas gadiem, pašizliedzīgi saglabāja un kopa latvisko garu un identitāti. Un esmu ļoti pateicīgs, ka Beļģijas latvieši mani pieņēma, atbalstīja un arī

turpmāk visu darbības laiku vēstnieka amatā bija gatavi līdzdarboties un palīdzēt.

Es šeit gribu pieminēt tikai 4 no deviņdesmito gadu latviešu kopienas vadītājiem un aktīvākajiem pārstāvjiem, lai arī pieminēšanas vērti, protams, būtu daudzi. Pirmkārt, ir jāatzīmē toreizējais ilggadējais Beļģijas Latviešu nacionālās komitejas un arī “Daugavas Vanagu” Beniluksa nodaļas priekšsēdis Jānis Jerumanis. Zinātņu doktors, pēc profesijas ķīmijas inženieris un lauksaimniecības industrijas inženieris, J. Jerumaņa kungs jau kopš 1945. gada aktīvi darbojās un vadīja latviešu sabiedrisko dzīvi sākotnēji Dānijā un pēc tam Beļģijā. Par savu izcilo pētniecisko darbību viņš bija apbalvots ar Beļģijas Karaļa Kroņa ordeni, bet par ilggadīgu un nenogurstošu darbu, organizējot latviešu kopienas sabiedrisko dzīvi Beļģijā, Latvijas Valsts prezidents Guntis Ulmanis 1996. gada 25. martā Jānim Jerumanim pasniedza Triju Zvaigžņu III šķiras ordeni un iecēla viņu par ordeņa komandieri.

Neviens latviešu kopienas pasākums 1990.-jos gados nevarēja notikt bez aktīvās sabiedriskās darbinieces, Baltijas Informācijas centra Briselē ilggadējās vadītājas, tulkotājas Anna Dundures - Paklones. Zinu, ka pēc tam viņa savu nenogurstošo enerģiju turpināja dalīt starp Beļģiju un Latviju, pat kļūstot par Kārsavas novada Goda pilsoni. Tāpat nevaru nepieminēt monsīņjoru,

bruņinieka ordeņa „Leopolds II” un Triju Zvaigžņu ordeņa zelta Goda zīmes kavaliēri prāvestu Pēteri Dupatu un medicīnas doktoru, Latvijā visiem droši vien zināmās „E. Gulbja Laboratorijas” dibinātāju un īpašnieku Egilu Gulbi.”

Aivars Groza, Latvijas vēstnieks Beļģijā 2000. – 2005. gadā

“Ar vissiltākajām atmiņām atceros savu un ģimenes kontaktus, draudzību un kopā pavadīto laiku ar Beļģijas latviešiem. Jānis Jerumanis, Mišelina Lazdiņa – Collin, prāvests Pēteris Dupats un daudzi citi, pateicoties kuriem, Beļģijai vienmēr tika atgādināts par Latviju nodarīto pārestību pēc Otrā Pasaules kara. Pateicoties kuru palīdzībai, mēs pēc neatkarības atgūšanas raiti atjaunojām savu klātbūtni Beļģijas un Eiropas galvaspilsētā.

Kad 2005.gadā atstāju Briseli, lai dotos uz nākamo diplomātisko nozīmējumu Vinē, sākās arī vēsturiskas izmaiņas latviešu diasporā – Briselē sāka ierasties jaunlatvieši, lai uzsāktu darbu starptautiskajās institūcijās. Ir patiesi prieks, ka šo grandiozo vēsturisko pārmaiņu rezultātā Briselē ir kļuvusi par vienu no visplašāk pārstāvētajām latviešu diasporas pilsētām, ka turpinās pēc trimdas latviešu iesāktās tradīcijas.”

Turpinājums nākamajā numurā un www.latviesi.be sadaļā “Mūsējie šaipusē - intervijas”

Latvijas diplomāti Parīzē pēc atzišanas *de iure* 1921.gada janvārī..

Pirmajā rindā no kreisās: diplomātiskais pārstāvis Romā Miķelis Valters, ārlietu ministrs Zigfrīds Anna Meierovics, ārlietu ministra kabineta šefs Jānis Lazdiņš.

Otrajā rindā no kreisās: Latvijas valdības delegāts Parīzē Olģerds Grosvalds, diplomātiskais pārstāvis Londonā Georgs Bisenieks, ārlietu ministra adjutants Jānis Tepfers.

Parīze, [27.–30.]01.1921. Nezināma autora foto

Latvijas Nacionālā arhīva Latvijas Valsts kinofotofonodokumentu arhīvs

19. martā notika Latviešu biedrības Beļģijā ikgadējā pilnsapulce, kurā tika ievēlēta jauna valde. Valde tās iepriekšējā sastāvā, ja neskaita biedrības vadītājas Lauras Bērziņas atkāpšanos no amata 2019. gadā, darbojās kopš 2015. gada. Dzīvē, kā zināms, viss plūst un mainās, un tas attiecas arī uz biedrību: daudziem atrašanās Beļģijā ir saistīta ar diplomātisko dienestu vai profesijām, kur ik pa laikam nākas mainīt amatu vai dzīves vietu, citam vienkārši ir nepieciešams vairāk laika veltīt sev, dodot iespēju veikt sabiedrisko darbu citiem entuziastiem. Tā arī šo gadu biedrības valdi atstāj **Liāna Ametere, Olga Savenko** un **Andris Rigerts**, kam katram priekšā ir citi izaicinājumi un katram savs iemesls, kas neļauj turpināt aktīvi darboties valdē.

Paldies

Olgai, Liānai un Andrim

par entuziasmu un nesavtīgo darbu!

Latviešu biedrība Beļģijā

Agnis Sauka, biedrības vadītājs: "Es ar gandarījumu atskatos uz valdes līdz šim paveikto un no sirds saku paldies Liānai, Olgai un Andrim par viņu nesavtīgo darbu. Mūsu laikos, kad cilvēku atbalsts nevaldības organizācijām rūk un sabiedriskais darbs latvietības uzturēšanai nav tik populārs kā kādreiz trimdā, es ar lielu cieņu iztuos pret katru, kurš atrod laiku biedrībai. Andris bija galvenais motors lielāko biedrības sarīkojumu organizēšanā. Olgas pirmais darbs valdē bija biedrības mājaslapas sakārtošana, un viņa šos gadus ir turpinājusi rūpēties par informācijas apriti. Liāna bija mūsu finanšu pārzine, un, lielā mērā pateicoties viņas skrupulozajai pieejai lietām, biedrības kase vienmēr ir bijusi plusos. Par visiem trim kolēģiem, kurus es nekad neapņēmu saukt par draugiem, varu teikt, ka viņi ir darījuši mūsu visu dzīvi šeit, Beļģijā, krāsaināku.

Bet, kā zināms, vieta nestāv tukša un valdes rindas ir papildinājušas Ilze Vesere, Alma Ulmane, Sanita Karale un Helēna Veita. Viņas visas ir aktīvas sabiedriskās dzīves organizētājas un vienā vai otrā veidā jau ir bijušas iesaistītas biedrības aktivitātēs arī iepriekš. Mūs turpmāk gaida daudz notikumu, un ceru, ka cilvēki novērtēs arī jaunās valdes rosību."

Liāna strādā un dzīvo Briselē kopš 2004. gada, kopš brīža, kad Latvija pievienojās Eiropas Savienībai. Toreiz viņa sāka darbu latviešu valodas tulkošanas nodaļā kā tulkotāju palidze. Visus šos gadus viņai ir bijis svarīgi nezaudēt saikni ar Latviju, tās kultūru un valodu, izkopt un uzturēt gan sevi, gan savā ģimenē latviskās tradīcijas. Tādēļ jau kopš 2004. gada Liāna centās uzturēt saikni ar šeit esošiem latviešiem un iesaistīties latviešu pašdarbnieku kolektīvos. Kopš pirmsākumiem Liāna bija Briseles latviešu kora dalībniece, vēlāk pievienojās Briseles latviešu teātrim. Kopš 2016. gada Liāna bija Beļģijas latviešu biedrības valdes locekle un uzņēmās vadīt biedrības finanšu un grāmatvedības lietas.

Olga pievienojās LBB valdei 2015. gadā un visus šos gadus atbildēja par komunikācijām un mājaslapu. Tāpat arī viņa bija iesaistīta daudzu lielu un mazu pasākumu organizēšanā – gan bērnu zīmējumu konkursta organizēšanā, gan 18. novembra un Jāņu svinību rīkošanā.

Savu darbu Olga sāka tieši ar tīmekļvietnes www.latviesi.be uzlabošanu, jo tajā laikā biedrības mājaslapa kādus gadus bija atstāta novārtā. Olga kopā ar citiem kolēģiem uzrakstīja projektu, lai saņemtu Sabiedrības Integrācijas fonda finansējumu lapas tehniskajai uzlabošanai. Iesāktais bija jāturpina, un Olga kopā ar Aigu Pinni bija tie biedrības cilvēki, kas līdz šim publicēja ziņas, notikumus gan mājaslapā, gan Facebook kontā.

Interesantākais, ka ne Olgas izglītība, ne darba pieredze nav saistīta ar komunikācijām, bet gan ar pavisam citu sfēru – finansēm. Olga augsti novērtē šo gadu laikā gūto pieredzi arī komunikāciju jomā.

Arī **Andris** pievienojās LBB valdei 2015. gada pavasarī, sākotnēji bija LBB valdes priekšsēdētājas vietnieks, bet svarīgākais, ka visos laikos bijis atbildīgs dažādu sarīkojumu organizētājs un bieži vien arī vakara vadītājs. Briselē Andris ieradās kā diplomātes dzīvesbiedrs, ikdienā turpinot darboties paša dibinātā Latvijas uzņēmumā, kas nodarbojas ar celtniecības zāģmateriālu importu un eksportu. Iepriekš Latvijā Andrim bija gana liela pieredze dažāda mēroga pasākumu rīkošanā, arī krietni apjomīgāku nekā Briselē. Šī pieredze lieliski noderēja sabiedriskā darbā Briselē. Nešaubīgi, ka Andra rīkotās 18. novembra Valsts svētku svinības, brīvdabas pikniki Neatkarības deklarācijas dienā 4. maijā un citi sarīkojumi paliks Beļģijas latviešu spilgtā atmiņā.

● Kas bija visinteresantākais LBB valdes darbā?

Liāna: "Darbojoties valdē, vislabākā bija kopības sajūta, kas radās vienota mērķa – latviskuma saglabāšanas un izkopšanas uzturēšanai. Vienmēr bija interesanti piedalīties un dot savu artavu biedrības pasākumu organizēšanā, rīkošanā un savstarpējā sadarbībā, beigās gūstot prieku par padarīto, ja pasākumi izdevās un ja cilvēkiem tie patika."

Olga: "Iespēja rīkot dažādus pasākumus, īstenot projektus, iepazīt jaunus cilvēkus un, pats galvenais, to visu veikt kopā ar lielisku un atbalstošu komandu."

Andris: "Iepazīties un sastrādāties. Un vēlreiz iepazīties un sastrādāties."

● Kas bija lielākais izaicinājums?

Liāna: "Lielākais izaicinājums – piekrist darboties finanšu jomā, jo pirms tam šādas pieredzes man nebija. Sākotnēji bija bail, vai izdosies "izburties" cauri Beļģijas normatīva-

jam regulējumam nevalstisko organizāciju jomā, taču ar pārējo valdes locekļu atbalstu un palīdzību viss izdevās. Turklāt, lai gan izskan, ka beļģiem ir liela birokrātija, viņi ir ļoti atsaucīgi un pretimnākoši. Es saskarsmē ar beļģu oficiālajām iestādēm piedzīvoju visnotaļ pozitīvu un atsaucīgu attieksmi."

Olga: "Pieņemt lēmumu pārtraukt darbu valdē pēc sešu gadu darbības tajā."

Andris: "Kā 2015. gadā sāku strādāt valdē, tā uzreiz tiku izvirzīts par galveno 18. novembra sarīkojuma rīkotāju. Izdevās! Pēc tam jau viss bija vienkārši."

● Ko jūs vēlat jaunajai valdei?

Liāna: "Jaunā valde ir spēcīga, ar stipru pamatu, ko papildinājuši aktīvi, radoši un entuziastiski cilvēki. Novēlu, lai izdodas realizēt jaunas idejas un turpināt uzturēt šo možo latviskuma garu Beļģijā."

Olga: "Daudz jaunu ideju un izdošanos! Lai pieaug biedru un atbalstītāju skaits un lai

vienmēr izdodas saglabāt jaudu, ar kādu valde darbojas! Lai izdodas vairot lepnumu un pārliecību latviešu kopienā Beļģijā!"

Andris: "Saglabāt pozitīvo darbības garu no esošās valdes un droši darboties tālāk!"

● Ko jūs novēlat visiem Beļģijas latviešiem

Liāna: "Piedalīties un iesaistīties Beļģijas latviešu dzīvē, nākt klajā ar dažādām jaunām idejām un projektiem, savstarpēji aktīvāk sadarboties, lai varētu saglabāt un kopt latvietību šeit – Beļģijā. Kopā mums izdosies vislabāk!!!"

Olga: "Būt biedrībā, būt valdē un, ja ne, tad vienkārši būt aktīviem un biedrību atbalstošiem! Novērtējiet par zemu jūsu iespējamo pienesumu biedrībai. Tikai kopā darbojoties, mēs varam būt vēl vienotāki un spēcīgāki!"

Andris: "Būt laimīgiem, piepildīt sapņus! Lai latvietība ir līdzvērtīgi svarīga visās dzīves prioritātēs!"

Pazīstu Egilu Gulbi jau vairākus gadus, un kad pajautāju, vai viņš būtu ar mieru sniegt interviju avīzei “Beļģijas Latviešu ziņas”, saņēmu atklātu pārsteiguma jautājumu: “Kāpēc jūs visi gribat rakstīt par vienu vecu cilvēku?” Izrādījās, tikko Latvijā FORBES.LV ir publicēta intervija par E. Gulbja pieredzi laboratoriju attīstībā. Tas tikai pierāda, cik interesanti cilvēki dzīvo mums blakus!

Egila Gulbja stāstījumu pierakstīja Ilze Zilgalve

Gulbju ģimenes

ceļš no Latvijas uz Beļģiju un atpakaļ

Kā jūs nonācāt Beļģijā?

Egils Gulbis ir dzimis Latvijā, Rīgā. Egils bija jaunākais dēls notāres Hermīnes un advokāta Kārļa Gulbja ģimenē. 1941. gada jūnijā, kad bolševiki klauvēja pie mājas durvīm, Gulbju ģimene laimīgā kārtā bija aizbraukusi uz Jūrmalu vasaras brīvdienās, kur viņi irēja vasaras mājiņu. Atgriežoties no Jūrmalas, viņi uzzinājuši par nevēlamo apciemojumu, bet ap to laiku Latvijā jau bija ienākuši vācieši, un bolševiku varai bija jābēg. Kad padomju armija atkal tuvojās Latvijas robežām, Gulbji bija pārliecināti, ka tiks izsūtīti uz Sibīriju, tādēļ devās bēgļu gaitās uz Liepāju, kur pēc pāris dienām tika uz viena no diviem kuģiem, kas veda cilvēkus uz Vāciju. Un atkal Gulbjiem paveicās, jo otru kuģi ceļa vidū sašāva krievu zemūdene.

Rostoka bija pirmā pieturvieta. Gulbju ģimene dzīvoja līdzīti notikumiem, visu laiku cerot, ka drīz varēs atgriezties Latvijā. Taču krievu armija virzījās arvien dziļāk Vācijā, un bēgļiem bija jāatkāpjas arvien tālāk. Kara apstākļos robežas mainījās tik ātri, ka gandrīz nošķīra brāli Aivaru no pārējās ģimenes. Hermīnes lieliskās angļu valodas zināšanas palīdzēja iegūt Britu dokumentu ar viltotu vārdu, lai ieietu krievu

pārvaldītā zonā un izvestu Aivaru laukā. Darba meklējumos visa ģimene nonāca Beļģijā, Antverpenē, kur jau bija apmetušās daudzas latviešu ģimenes. Antverpene nebija pasargāta no bumbu uzlidojumiem. Sākotnēji Gulbji apmetās pussabrukusā ēkā, kur izejot no dzīvokļa, nebija trepju telpas, bet gan iela, un pārējā mājas daļa bija drupas.

Egila mātei Hermīnei ļoti paveicās valodas, viņa mācēja septiņas valodas, un tas palīdzēja atrast darbu “Sarkanā krusta” Amerikāņu armijas bāzē. Tēvs, savukārt, strādāja ostā pie kuģu uzkraušanas. Vēlāk abi vecāki atrada darbu Briselē, un ģimene pārvācās uz dzīvi galvaspilsētā, netālu no Luksemburgas stacijas. Kara beigās vēl nepasargāja latviešus no briesmām. Padomju Savienība pieprasīja, lai visi latvieši atgriežas. Sadraudzēšanās ar policistu Decostera kungu, kurš bija precējies ar latvieti, viņus izglāba. Viņš Gulbju ģimenei palīdzēja noformēt atļauju palikšanai Beļģijā.

Kā jūs saglabājāt savu latvietību?

Mājās, runājot un dzirdot vecākus stāstam par Latviju, satiekoties ar citām latviešu ģimenēm valsts svētkos, uzņemot viesus un viesojoties pie latviešiem, latvietība bija paš-

saprotama un neatdalāma lieta, tā vienkārši “pielīpa” no vecākiem. Gulbju ģimene uzturēja sakarus ar latviešiem ne tikai Beļģijā, bet arī Vācijā, Lielbritānijā un visā Eiropā. Egils Gulbis atminās, kā satīcis pulkvedi Vili Janumu, kā viesojies Londonā pie komponista Alberta Jēruma.

Egila tēvs Kārlis Gulbis bija ļoti aktīvs latviešu sabiedrībā, un bija pazīstams starp latviešiem kā advokāts. 1945. gada pavasarī viņš kļuva par Latvijas Sarkanā Krusta biroja vadītāju Lībekā, bet no 1946. gada aprūpējis latviešu karavīrus Zedelhemas karagūstekņu nometnē.

Kārlis Gulbis 1951. gada augustā tika nominēts par Latvijas diplomātiskā dienesta vadītāja pārstāvi Beļģijā un Luksemburgā. 1963. gada novembrī sarakstē ar jaunievēlēto Latvijas diplomātiskā dienesta vadītāju A. Spekki juridiski pamatojis savas iecelšanas akta turpmāko palikšanu spēkā, bet pēc gada – 1964. gada beigās darbību izbeidzis.

Kārlis Gulbis 1950. gadā piedalījās Beļģijas Latviešu nacionālās komitejas dibināšanā un bijis tās priekšsēdētājs gandrīz 10 gadus. Viņš piedalījās arī Latvijas atbrīvošanas komitejas Eiropas centra dibināšanā, bija tā administratīvās daļas vadītājs. Savukārt 1957. gadā bija

Pasaules Brīvo Latviešu Apvienības (PBLA) valdes loceklis; organizējis radioraizījumus latviešiem Sibīrijā no Taivānas. Viņa vadībā tika dibināta Latviešu Juristu Apvienība, un 1968. gadā Kārlis Gulbis tika ievēlēts par Latviešu juristu apvienības Eiropas kopas priekšsēdētāju.

Kārlis Gulbis piedalījās PBLA un Eiropas Latviešu Jaunatnes Apvienības (ELJA) dibināšanā un, protams, visu laiku cerēja, ka Latvija būs brīva un varēs atgriezties mājās. Savukārt brāļiem Aivaram un Egīlam, galvenais uzdevums bija apgūt valodas (nīderlandiešu un franču), iedzīvoties jaunajā vietā un labi mācīties skolā.

Vai bija viegli iedzīvoties beļģu sabiedrībā?

Tas grūtības nesagādāja. Vecāki centās abus brāļus sūtīt labās skolās. Vidusskolā Egils iesaistījās skautu kustībā, un tas izveidoja ļoti ciešas draudzības, kuras ir saglabājušās līdz pat šodienai. Gulbju ģimene, būdama protestanti, Egilu nesūtīja uz katoļu skolām, kuras toreiz kotējās augstu, bet gan uz *Athénée Robert Catteaux*, kas skaitījās labākā vidusskola nekatoļu daļā.

Pēc skolas beigšanas abi brāļi, gan Aivars, gan Egils, izvēlējās apgūt medicīnu. Studiju laikā Lēvenes Universitātē Egils piedzīvoja vēsturisko konfliktu starp flāmiem un franciski runājošajiem studentiem, kautiņus un pārmaiņas, kas vainagojās ar Universitātes sašķelšanos, un vienas daļas pārcelšanos uz Briseli un *Louvain-la-Neuve*. Šajā laikā Egils bija jau rezidentūrā un kā students strādāja Universitātes laboratorijā pie Kristiana de Duves (*Christian de Duve*), kurš vēlāk kopā ar Albertu Klaudi un Georgu Paladi ieguva Nobela prēmiju par atklājumiem fizioloģijā. Laboratorijām tika dots mēnesis laika, lai pārvāktos un nodrošinātu asins pārliešanu. Tas bija spēcīgs grūdiens laboratorijas darba apgūšanā. Laboratoriskā medicīna tajā laikā bija pilnīgi jauna joma, kas strauji attīstījās. Vēlāk, veidojot laboratorijas Latvijā, Egīlam visu laiku bija *"deja vu"* sajūta.

Kad pirmo reizi atgriezies Latvijā?

1989. gadā Rīgā tika rīkots "Pasaules latviešu ārstu kongress". Tur Egīlam lūdza pastāstīt par ārstniecību Beļģijā. Egils stāstīja par to, ko zināja vislabāk, par laboratorisko izmeklēšanu. Tā laika ārsti Latvijā klausījās kā uz stāstu no citas planētas. Ierīces Latvijā bija pilnīgi vienādas visās laboratorijās un reaktīvi tik novecojuši, ka izmeklējumu rezultāti nebija ne ticami, ne izmantojami ārstēšanai. Bet pēc kongresa viss palika pa vecam. Egils atgriezās Beļģijā un turpināja strādāt laboratorijā.

Kā juties emocionāli, atgriežoties Latvijā?

Egīlam ļoti patika. Rīga bija autentiska. Nebija nekādas reklāmas uz ielām, sākumā nebija kafejnīcu. Bija sajūta, ka Latvija ir kā Beļģija 1950. gadā. Atgriešanās pagātnē ar tām pašām mašīnām. Tas bija pārsteigums

ar atgriešanos 40 gadus atpakaļ. Padomju sistēma ļoti ātri izira un viss strauji attīstījās. Tagad no 2013. gada esam pastāvīgie rezidenti Latvijā.

Egila mamma gan, aizbraucot uz Latviju 1972. gadā, bija šokēta un, atgriežoties mājās, vairākas dienas bija slima.

Kāpēc izvēlējies atvērt laboratoriju Latvijā?

1989. gadā, Gorbačova valdīšanas laikā, Valdis Gavars, kas tolaik bija Rīgas kodolreaktora galvenais inženieris, devās komandējumā uz Nīderlandi. Valdis Gavars un viņa dēls Didzis, būdami attāli radnieki no Egila mātes puses, nolēma sazināties ar brāļiem Gulbjiem. Didzis Gavars studēja Latvijā medicīnu un, braucot uz Spāniju studentu apmaiņas ietvaros, sazinājās ar Egilu, un viņi pirmo reizi satikās. Pabeidzot Medicīnas institūtu, Didzis Gavars konstatēja milzīgu vajadzību pēc laboratoriju pakalpojumiem Latvijā un lūdza Egīlam Gulbim palīdzību uzsākt privāto laboratoriju. Egils uzaicināja Didzi uz apmācībām savā laboratorijā. Pēc divu gadu apmācību darba Beļģijā, Egils Gulbis un Didzis Gavars nolēma dibināt laboratoriju Latvijā. Biruta Bandere, kas tajā laikā vadīja Gaiļezera laboratoriju, pievienojās viņu komandai. Egils stāsta, ka Gulbja Laboratoriju Latvijā dibināja 1993. gadā. Egils turpināja strādāt laboratorijā Beļģijā un brauca uz Rīgu reizi mēnesī uz trim dienām. Tajā laikā Latvijas izaugsme bija noritējusi ļoti strauji, visus materiālus un reaktīvus tur varēja iegādāties tāpat kā Beļģijā, pie tam neatkarīgi no nedēļas dienas – vai tā būtu piektdiena vai svētdiena. Vajadzība pēc laboratoriskiem pētījumiem bija tik liela, ka viena slimnīca pēc otras aicināja Gulbja laboratorijas pārņemt esošās struktūras, tās modernizēt un apgādāt ar vajadzīgajiem izmeklējumiem. 10 gadu laikā Gulbja laboratorijas visu peļņu ieguldīja attīstībā, un tikai tagad var redzēt padarītā augļus. 2006. gadā Egils devās pensijā, savu laboratoriju nododot Briseles Universitātei. Līdz ar

to Egils vairāk varēja pievērsties Latvijai. Brālis bija iegādājies zemi Blīdenē, tēva dzimtajā pusē, un arī Egils piepirka zemi laukos. No tā laika Egils vairāk uzturas Latvijā nekā Beļģijā. Tagad Latvijā viņam ir darbs, golfs, draugi un ģimene.

Kad jūs ar sievu Anni sākat spēlēt golfu?

1991. gadā Golfa klubs *D'Hulencourt* atklāja 18 bedrītes, un Egils ar sievu Anni aktīvi iesaistījās golfa dzīvē. Egils kļuva par komandas kapteini, bija sporta komitejas valdē, un Anne bija kluba čempione 10 gadu garumā! 2004. gadā Latvija iestājās Eiropas Savienībā, un tas sakrita ar golfa kluba politiku paplašināt starptautisko vidi. Klubā parādījās sacensības, kuras organizēja japāņi, holandieši, skoti un zviedri. Arī Egils nolēma rīkot latviešu sacensības *"Rouge Blanc Rouge"* (Sarkans Balts Sarkans). Pēdējos gados Egils un Anne bija zaudējuši degsmi un domāja šīs sacensības izbeigt. Labi sakrita, ka tajā laikā klubā iestājās Zilgalvju ģimene, kas pārņēma organizēšanu.

Latviešu biedrība Beļģijā

Egils atminās, kā agrāk Beļģijas latviešu nacionālā komiteja (BLNK) rīkoja svētkus un arī, neskatoties uz okupāciju, uzturēja Latvijas valsts statusu. Viņš stāstīja, kā tika dibināts Baltijas Informācijas centrs Briselē, kad Latvija atguva neatkarību, kur viņi kopā ar Annu Paklons tikās ar ministriem un kultūras darbiniekiem, uzņēma ārzemju delegācijas. Tad sāka iebraukt jauni latvieši jau no brīvās Latvijas. Izlēma organizāciju paturēt un iesaistīt jaunus cilvēkus. Un labi ka tā, jo entuziasms turpinājās, tika izveidota mājas lapa, avīze. Egils priecājās, ka Latvijas Pastāvīgā Pārstāvniecība ES un vēstniecība atbalsta latviešu diasporu, piedāvājot telpas un ir citādi atsaucīgas. Savukārt BLNK pārtapa par Latviešu biedrību Beļģijā, bet saikne starp trimdas paaudzi no brīvas Latvijas atbraukušajiem nav zudusi, darbs tika pārņemts un turpinās.

Pirmā bezkontakta analīžu nodošanas iekārta, kas uzstādīta Stradiņu slimnīcas darbinieku testēšanai uz COVID-19 infekciju.

Eiropas digitālais zaļais sertifikāts

– vai tas ir drošs risinājums?

Robertu Zili intervēja Emīlija Liepa

Eiropas Komisijas priekšlikums par digitālo zaļo sertifikātu nāk ar domu par vienotu attieksmi, kā veicināt tūrisma plūsmu, un vienlaikus ierobežot Covid-19 pacientu skaitu. Kā Latvijas pārstāvis Eiropas parlamentā, es apskatu šo priekšlikumu ar kritisku perspektīvu, lai redzētu, vai tas ir piemērots latviešu interesēm.

Kas tiek piedāvāts no Eiropas Komisijas?

Eiropas Komisija šomēnes ierosināja ieviest digitālo zaļo sertifikātu, kas atvieglotu brīvu pārvietošanos starp Eiropas valstīm bez nepieciešamības ievērot karantīnas ierobežojumus.

Paredzēts, ka sertifikāts ietvers trīs dažādus apliecinājuma veidus un kalpos kā pierādījums tam, vai persona:

- 1) ir saņēmusi vakcīnu;
- 2) ir saņēmusi negatīvu testa rezultātu (NAAT/RT-PCR vai ātrais antigēna tests);
- 3) pēdējo 180 dienu laikā ir pārslimojusi Covid.

Negatīva testa rezultāta vai nesenas izlīmšanas fakta iekļaušana sertifikātā kā alternatīva vakcinācijai, teorētiski novērs diskrimināciju attiecībā pret tiem, kuriem vēl nav bijusi iespēja vakcinēties.

Šis priekšlikums par sertifikāta ieviešanu tiek rosināts, lai pēc iespējas ātrāk varētu atsākt drošu ceļošanu, tādējādi jau līdz vasarai veicinot tūristu plūsmas atjaunošanu un palīdzot atjaunot transporta un tūrisma nozares darbību.

Kas veicina šo priekšlikumu?

Pamatā ideja par sertifikāta ieviešanu ir veidojusies Vidusjūras reģiona valstu centieni rezultātā, pieprasot atgūt zināmu tūrisma un ekonomisko plūsmu šovasar.

Pēdējā gada laikā tūrisma nozare ir cietusi milzīgus zaudējumus, it īpaši vasaras periodā, kad tūrisms gūst vislielāko ekonomisko labumu. Nav noslēpums, ka šobrīd tiek pieliktas visas pūles, lai nepieļautu šīs situācijas turpināšanos un būtu nodrošināta lielāka un efektīvāka personu pārvietošanās iespēja. Tajā pašā laikā nedrīkst nerēķināties ar to, ka pārāk strauja robežu atvēršana ir saistīta ar vīrusa izplatīšanos, it īpaši tā modificēto variantu

ātrāku izplatīšanās risku. Sevišķi svarīgi tas ir valstīm, kurās ir lēnāks vakcinācijas veikšanas temps un vājāka veselības aprūpes sistēma.

Priekšlikums par sertifikāta ieviešanu tiek rosināts, lai pēc iespējas ātrāk varētu atsākt drošu ceļošanu, tādējādi jau līdz vasarai veicinot tūristu plūsmas atjaunošanu un palīdzot atjaunot transporta un tūrisma nozares darbību.

Vai Latvijas tūrisma intereses ir tādas pašas kā Vidusjūras valstīm?

Sertifikāta sistēma ierobežo arī dalībvalstu iespējas veidot burbuļus ar kaimiņvalstīm, piemēram, kā tas bija pagājušajā vasarā Baltijas valstīs. Šādu burbuļu izveidošana ar valstīm, kurās visām ir salīdzinoši zems infekcijas līmenis un kopēja izpratne par ierobežojumiem, ļautu mazākiem reģioniem pilnvērtīgāk un drošāk izmantot vasaras brīvdienas un tūrisma periodus. Jo ilgāk mēs apdraudēsim savu epidemioloģisko drošību, jo ilgstošāki būs ierobežojumi un lēnāka ekonomiskā atveseļošanās.

Pagājušajā vasarā mēs redzējām, ka Latvijas lauku tūrismam bija labāks gads, nekā iepriekš cerēts. Šajā nozarē ir kapitāls, un ar pienācīgu rūpību tā spēja pārdzīvot vienu no visgrūtākajiem laikiem. Ar šovasar plānoto sertifikātu nauda aizbrauks uz Vidusjūras valstīm, nevis uz mūsu pašu tūrisma nozari.

Manuprāt, plāns, ka sertifikātu sistēma varētu tik ieviesta un īstenota jau šovasar, ir pārāk optimistisks. Ne tikai tehniskā nodrošinājuma un elektronisko sistēmu ieviešanas ziņā, bet arī lai saglabātu mūsu progresu atveseļošanās periodā.

Valstī pastāvošais vakcinācijas temps un apjoms ir nozīmīgs faktors, lai šī sertifikātu sistēma strādātu. Pamatuzstādījums tomēr ir, ka drošs kontakts var būt tikai tad, ja 70% vakcinēto personu līmenis ir sasniegts un

pandēmijas saslimšanas ātrums ir pazeminājies līdz kontrolētai situācijai, lai veselības sistēma var izturēt spiedienu.

Vai Latvija var pašlaik atļauties digitālo zaļo sertifikātu?

Valstis, kurās ir labāk attīstīta veselības sistēma, šāds sertifikāts, protams, nerada tik lielus riskus. Bet, ieviešot sertifikātu sistēmu Latvijā, kur šobrīd ir gan zems vakcinācijas līmenis, gan ārstniecības iestāžu iespējas tikt galā ar kārtējo Covid uzliesmojumu, ir visai ierobežotas, mēs riskētu sagraut jau tāpat uz kritiskās robežas esošo veselības sistēmu. Šāda rīcība darbotos tieši pretēji atveseļošanās procesam un būtu uzskatāma par īstermiņa politisko ieguvumu.

Ja tomēr sertifikātu sistēma tiks ieviesta, pastāvot visiem augstākminētajiem apstākļiem un riskiem, galvenā atbildība par jauniem slimības uzliesmojumiem būs jāuzņemas katrai dalībvalstij atsevišķi. Kamēr mēs nesasniesim līmeni, ka ir vakcinēti vismaz 70% sabiedrības, mēs riskējam saskarties ar jauniem slimību viļņiem, tajā skaitā tādiem, ko izraisījušas jaunas vīrusa mutācijas, un tas būs izaicinājums valstīm, kurās nav pietiekami spēcīgas veselības aprūpes sistēmas. It īpaši ja mēs vēlamies nodrošināt skolēnu atgriešanos skolās septembrī, kā arī lēnām atvieglot ierobežojumus piemēram kultūras, sporta un mazumtirdzniecības nozarē.

Komisijas plāns ir pārlieku sasteigts. Lai gan ir skaidri saprotams šī projekta iemesls un mērķis, tas šobrīd nav piemērojams. Komisijai atbildīgi jāizvērtē visās valstīs pastāvošā vakcinācijas gaita un jāņem vērā visi ar to saistītie riski. Nākotnē šāds sertifikāts globālajā līmenī varētu pastāvēt, ja 70% vakcinēšanās līmenis ir sasniegts un valsts veselības iestādes var pārvaldīt infekcijas ātrumu.

Laikā, kad ceļošana ir ierobežota, mēs varam ceļot virtuāli, caur bildēm un aprakstiem. Vēlamies jūs iepazīstināt ar diviem ceļojumu blogiem, kur smelties iedvesmu un gūt noderīgu informāciju, kas palīdzētu izplānot kādus nākamos ceļojumus. Šo blogu autores un redaktors ir Beļģijā dzīvojošas latvietes – **Dace Rubene un Dace Kalniņa.**

Ieva Brinkmane

Ceļojumu blogi

CELOJUMUPIEZIMES.LV

Patiesi stāsti par alternatīviem ceļojumu veidiem, nejausiem piedzīvojumiem un neparastu vietu apmeklējumiem, par satikšanos ar interesantiem vietējiem iedzīvotājiem. Portāls TVNET 2020. gadā šo blogu ierindoja labāko latviski rakstīto ceļojumu blogu sarakstā.

Bloga idejas autors ir uzņēmējs Mārcis Kalniņš, kura ceļojumu stāstus regulāri var lasīt arī dažādos Latvijas žurnālos ("Klubs", "Santa") un portālos (*delfi.lv*, *delfi.ee*, *punctum-magazine.lv*). Redaktoru komandā ir izstāžu kuratore, mākslas zinātniece un ceļotāja Līga Lindenbauma un Briselē dzīvojošā tulce, pasaules apceļotāja Dace Rubene. Bloga saturu veidojuši 22 autori, un viņu vidū ir arī tādi zināmi vārdi kā Mārtiņš Sirmais, Jānis Joņevs, Anda Kļaviņa, Juris Strenga, Rvīns Varde, Briselē dzīvojošais Ģirts Salmgriezis un citi. Bloga teksti ir **latviešu un angļu valodā**, pieejami arī **audiostāsti** (pārsvarā mūsu Daces Rubenes ceļojumu stāstu audio versijas) un **vēstules** jeb personiski stāsti par dzīvi "uz vietas", kā konkrētās pilsētas vai valstis izjūt latvieši, kuri tās sauc par savām mājām – Briseli, Buenosairesu, Čehiju, Keiptaunu, Kosovu, Medeljīnu, Limu, Stambulu, Stokholmu, Tartu. Pieejami arī **foto stāsti**, kuriem var sekot arī bloga Instagram kontā @ceļojumupiezimes.

Caur šo blogu varam izceļot vai visu pasauli. Stāsti sadalīti pa kontinentiem. **Āfrikas** sadaļā varam aizceļot uz Burkinafaso, Dienvidāfriku, Etiopiju, Ganu, Mozambiku, Namībiju un Ruandu; **Āzijas** sadaļā iepazīsim Irānu, Indonēziju, Vjetnamu. **Eiropas** sadaļā varam lasīt stāstus par piedzīvojumiem Austrijā (Vīnē), Čehijā (Prāgā), Horvātijā, Francijā, Grieķijā, Itālijā (Apūlijā un Venēcijā), Izraēlā, Polijā, Portugālē, Somijā (Helsinkos), Šveicē, Krievijā

(Kalaņingradā un Pēterburgā). Kopā ar Daci Rubeni varam doties uz **Dienvidameriku** – Ekvadoru, Peru - vai **Ziemeļameriku**, ceļot pa Kaliforniju. Dace mūs aizved arī uz Austrāliju, Jemenu, Lieldienu salām un pat uz Antarktīdu un Arktiku.

DACETRAVELS.EU

Ceļojumu piedzīvojumi un noderīga informācija citiem ceļotājiem – ieteikumi īpašām, ceļvežos neapbrīvētām apskates vietām, maršrutiem, pašas pārbaudītiem ceļiem un palikšanas vietām u.c.

Šī bloga autore ir Dace Kalniņa, kas to sākuši rakstīt tikai sev – kā atmiņu stāstus. Tomēr draugi pamudinājuši izveidot blogu, jo viņas pierakstos bijis daudz noderīgas informācijas, kas varētu palīdzēt citiem ceļotājiem. **Viss rakstāms ir pašas piedzīvots, un visi ieteikumi ir pašas pārbaudīti.** Sākumā Dace tekstus rakstīja latviešu valodā, bet pēdējie stāsti ir angļiski. Caur šo blogu varam iepazīt **Austriju, Bulgāriju, Grieķiju, Indonēziju (Bali), Itāliju, Islandi, Kostariku, Moldovu,**

Portugāli (Azoru salas), Spāniju, Taizemi, Tanzāniju (Zanzibāru), Vāciju un Šveici.

Dažas valstis ir aprakstītas vairākkārt, jo Dacei ļoti patīk ceļot uz dažādām Grieķijas salām – Amorgu, Milu, Naksu, Paksu, Santorīnu u.c. Pēdējā pusotra gada laikā Dace Islandē bijusi jau 4 reizes, tāpēc varam lasīt rakstus par dažādām Islandes daļām un to īpašajiem apskates objektiem – ūdenskritumiem, vulkāniem, kalniem, ezeriem un fjordiem. Rakstos ir ļoti noderīga informācija par Islandes apceļošanu dažādos gadalaikos, arī īpašos Covid-19 apstākļos.

Dacei ļoti patīk ne vien ceļot, bet arī plānot ceļojumus, un tam viņa parasti velta daudz laika. Viss sākas ar lētāko aviobiļešu meklēšanu. Tad viņa apskata ceļvežus, forumus un ceļojumu blogus. Bieži vien noderīgāko informāciju var atrast tieši blogos, kur cilvēki dalās ar pieredzi. Viņa izpēta Google kartes un atzīmēja visas vietas, ko vēlētos apmeklēt. Pēc šīs informācijas Dace plāno savus ceļojumus. Ja viņas blogs var kādam palīdzēt labāk izplānot braucienu, tas ir īpaši motivējoši un dod pamudinājumu rakstīt stāstus arī turpmāk.

Kovidgads pārvilka treknu svītru tik ierastajai ceļošanai, tomēr tas pavēra iespēju apceļot Beļģiju un atklāt daudzas skaistas, bet mazāk zināmas vietas.

Vai arī Tu esi apskatījis tās?

Apceļojam Beļģiju!

Baiba Miezere, Nora Zeibote

Nora Zeibote: "Mūsu ģimenei ļoti patīk ceļot, taču mums ne pārāk patīk cilvēku burzma, tāpēc priekšroku dodam pastaigām dabā un gar jūru. Ļoti aizraujoši ir apmeklēt dažādiem nostāstiem apvītas vietas. Reizi pa reizei mēs mēdzam doties arī ekspedīcijās uz pamestiem objektiem. Tas ir gan aizraujoši, gan skumji, gan bieži vien arī nolemti. Tā mums reiz paveicās sastapties ar Mirandas pili Namīras provincē, kura nu jau diemžēl ir nojaukta."

mazāk
zināmās
vietas

Beļģijas apceļošanā lielais paldies pienākas pandēmijai un ierobežojumiem. Tā mēs esam atklājuši neskaitāmas interesantas vietas. Piemēram, piļu apceļošanas faniem varam ieteikt doties aplūkot **Walzin** pili netālu no Dinantes. Lai arī tā ir privāta un tajā iekļūt nav iespējams, tās apkārtnē ar neskaitāmām takām un elpu aizraujošiem skatiem piepildīs ikviena sirdi. ^

Bērniem viens no jautrākajiem pēdējā laika izbraucieniem bija uz **De Schorre** parku ar tā milzīgajiem troļļiem, kurus radījis dāņu mākslinieks Tomass Dambo. Pavisam mežā gandrīz paslēpušies ir septiņi draudzīgi troļļi, un katram dots savs vārds, taču, lai ar tiem sastaptos un iepazītos, tie ir jāatrod! ↴

Tā kā mana dzīvesbiedra vaļasprieks ir fotografēšana, tad mūsu ilgstošākais piedzīvojums bija pie baznīcas Limburgas provincē, kura saucas "**Reading between the lines**". Šis mākslas projekts ir veidots no 100 tērauda loksņēm, kas ir sakrautas viena uz otras, veidojot baznīcas formu. Atkarībā no tā, no kura skatupunkta raugies uz baznīcu, to var redzēt mazliet citādu. ^

Garšu kārpiņu cienītājiem noteikti varam ieteikt ceļojumus pa abatijām, kurās brūvē alu un gatavo sieru. Beļģija ir slavēta arī ar savām neskaitāmajām alus šķirnēm. Bet, vai Jūs zināt, ka Beļģija ir arī vienīgā valsts pasaulē, kurā līdz pat 2021. gada janvārim, joprojām darbojas sešas abatijas, kurās tika brūvēts autentisks trapistu alus no viduslaikiem? Visā pasaulē tādas bija saglabājušās četrpadsmit, un sešas no tām – Beļģijā! (*Achel, Chimay, Orval, Rochefort, Westmalle, Westvleteren*). Diemžēl šī gada janvārī Achel abatija vairs nav šajā sarakstā, jo pēdējie divi mūki abatiju pameta un aizdevās uz Westvleteren abatiju.

Lai alus tiktu uzskatīts par autentisku trapistu alu, visām izejvielām jābūt iegūtām abatijas apkārtnē, alum jābūt brūvētam abatijas teritorijā, visiem procesiem jābūt mūku pārraudzītiem, un alu (un ne tikai to) var ražot vien tik, cik nepieciešams abatijas uzturēšanas izdevumu segšanai, mūku sadzīvei un labdarībai. Ja šie nosacījumi tiek ievēroti, alum tiek piešķirts marķējums "Autentisks trapistes produkts". <

Baiba Miezere: "Viens no mūsu šī pavasara skaistākajiem pārgājieniem bija 12 km gājiens no pilsdrupām **Château fort de Montaigne** uz **Falaen** ciematiņu, atrodams arī kā **Route de la bière**. Krāšņi dabas skati ar krācainām upītēm un strautiņiem, klintīm, pilis un senatnīgi ciematiņi. Bagātīgi ziedēja Latvijā tikai puķudobēs sastopamās, bet Beļģijā mežmalās un strautmalās augošās savvaļas narcises un cīrulīši, sniegarozes, upītes krasti kā noklāti ar nu jau noziedošajiem sniegpulkstenišiem. Auto atstājām Onhaye ciematiņā, stāvvietā pie dzirnavu stacijas ieejas. Brauciens ar dzirnavu pa veco dzelzceļu ļoti patīks gan bērniem, gan pieaugušajiem! Gar veco dzelzceļu iet arī velo-pastaigu celiņš."

Maršruts gar jūru, uz pašas robežas ar Nīderlandi. **Zwin dabas parks, Knokke-Heist**. Savlaicīgi piesakoties, var doties ierobežotajā dabas parka teritorijā caur apmeklētāju centru. Tomēr, ja visas vietas jau rezervētas, arī pastaiga pa dabas parka teritoriju būs ļoti jauka. Parks ir zināms kā vieta putnu vērošanai. Savukārt bērnus priecēs skulptūras pie jūras. >

Brīnišķīgs maršruts Beļģijas **Eifeļa dabas parka** teritorijā, kurā var brīvi kombinēt dažādas takas un maršruta grūtības pakāpi: **Reinhardstein pils** un ūdenskritums. Kā sākuma punktu var izvēlēties vienu no stāvlaukumiem vai nu pie pils, vai pie iespaidīgā **Robertvilles aizsprosta**. Takas labi iezīmētas, visur norādes, bet vēlams tomēr arī izmantot kādu no maršrutu kartēm, jo sevišķi, ja gribas savienot dažādas takas. <

Noteikti iesaku apmeklēt **Montaigne** pilsdrupas: skats no augšas ir tiešām brīnišķīgs! No pils tālāk dodaties caur mazajiem vārtiņiem uz upītes pusi, un gar **Molinglee** upītes ieleju sekojiet maršrutam nr. 5. Krāšņās klintīs, ļoti sakopts mežs, krācītes, strautiņi un tērcītes. Pa ceļam aplūkojiet arī veco sūknju māju uz upītes, kur ūdens tika sūknēts pat 100 m augstumā. **Falaen** ir viens no skaistākajiem ciematiem Valonijā, ar akurātām mūrētu akmeņu mājām un iespaidīgu pili-fermu. Pa ceļam sastapsiet vairākas labiekārtotas piknika vietas, kur apēst līdzpaņemtos pīrādziņus un atpūtināt kājas. >

Visu rakstu lasiet www.latviesi.be, tur uzzināsiet arī par vēl vairākām citām skaistām Beļģijas vietām.

Trakajiem pieder pasaule

kā ceļot *Covid-19* laikā

jeb

Dace Kalniņa, bloga www.dacetravels.eu autore

Lēnais tūrisms karantīnas laikā ļauj atklāt vietas, kuras ikdienas ceļotājs tā arī nepamanītu skrējienā no viena tūrisma objekta uz otru.

Nu jau vairāk nekā gadu koferi, pases, kartes un *Lonely planet* grāmatas pacietīgi gaida brīdi, kad beidzot varēs izrauties no tik pierastās ikdienas un aizceļot kaut kur tālu, tālu. Saule, kalni, tirkīzila jūra, vulkāni, saulrieti ar viņa glāzi – ai, kā pietrūkst! Ceļot pandēmijas laikā var! Protams, jautājums, vai vajag :) Bet, ja cilvēks nav riska grupā, ievēro visus drošības noteikumus pirms, ceļojuma laikā, kā arī mājās, ir gatavs negaidītām situācijām, tad ceļojums var izvērsties par visskaistāko piedzīvojumu.

Kamēr pasaule bija daļēji aizslēgta pagājušajā gadā, mums izdevās četri burvīgi ceļojumi – trīs uz Islandi un viens uz Grieķiju.

Šādi tādi mani ieteikumi, lai ceļojums izvērstos lielisks arī pandēmijas laikā.

Piecas dienas karantinā var būt arī lieliskas brīvdienas bez steigas (2020. gada decembrī).

1

KĀ IZVĒLĒTIES GALA MĒRĶI?

Jābrauc uz pretējo pusi, kur dodas pārējie! Pavisam vienkārši. Bija skaidrs, ka decembrī visi būs sailgojušies pēc saules, tāpēc mums likās, ka tieši ziemeļi būs istā vieta. *Covid* situācijai sekojām līdzī visās ziemeļvalstīs, principā paralēli tika plānoti vairāki ceļojumi, un lēmums, kur īsti doties, tika pieņemts pēdējā brīdī. Mēs izvēlējāmies Islandi, jo mums likās, ka tur bija visstabilākā epidemioloģiskā situācija. Piecu dienu karantīna izklausījās kā īstas brīvdienas, kā arī Islande sniedza pilnīgu atbalstu gadījumā, ja tomēr gadītos būt inficētam ar *Covid-19*.

Jāsaka, ka arī izmaksas epidēmijas laikā Islandē bija pavisam citādas nekā tūrisma sezonas laikā, mēs novērojām 20–40% lielu cenu kritumu dažādiem pakalpojumiem.

2

KĀ NOSKAIDROT NOTEIKUMUS,
KAS NOSAKA IEBRAUKŠANU
VALSTĪ?

Cik reģionu, tik noteikumu! Visā šajā informācijas gūzmā ir ļoti viegli apjukt. Par laimi, gada laikā daudzas valstis ir izveidojušas informācijas vietnes, bet ar to nepietiek, ļoti jāseko līdzi gan jaunumiem savā mītnes valstī, gan arī izvēlēta galamērķī, lai nebūtu nepatīkamu pārsteigumu.

Pirmā nodēriģā mājas lapa un aplikācija ir Eiropas Komisijas izveidotā **Re-open EU**: <https://reopen.europa.eu>. Informācija ir regulāri jāpārbauda arī nacionālajās informācijas vietnēs.

Melnā pludmale Reynisfara Islandes dienvidos pie Vikas (Vik) pilsētiņas – parasti šeit būtu simtiem cilvēku, bet pandēmijas laikā – neviena! (2020. gada septembrī).

Gullfoss – viens no Islandes visvairāk fotografētajiem ūdenskritumiem, parasti ir jāstāv rindā, lai varētu uztaisīt kaut pašiņu, pandēmijas laikā – neviena cilvēka!

Ieskatam foto pirms pandēmijas:
wildplanetblog.com

3

KĀ SAGATAVOTIES NEGAIĀTĀJAM?

Tikai bez stresa, bet jābūt vienmēr gatavam :). Lidojot uz Islandi septembrī, saņēmām ziņu, ka lidojums ir par 24 stundām ātrāk nekā bija plānots, tāpēc pāris stundu laikā nācās pārplānot visu – gan naktsmājas, gan auto īri, gan brīvdienas! Savukārt Grieķijā vētras deļ gandrīz nokāvējām lidmašīnu, bet nākamā būtu bijusi pēc nedēļas... Covid-19 ietekmē pasaule dzīvo citā ritmā, mierīgākā, bet tomēr neparedzamākā.

Ja ir drošme un laba veselība, tad šis noteikti ir īstais laiks atklāt pasauli. Tūristu baru apsēstās vietas elpo, daba var atpūsties, un mēs varam to baudīt lēnāk un nesteidzoties, dažkārt pat ekskluzīvi!

Gunda un Tomass Tiri ir latviete un igauņis, kas iepazinušies jau studiju laikā ASV, ģimeni veidojuši Igaunijā, darbs ir bijis saistīts ar Latviju, un viņiem ir sanācis dzīvot un strādāt Beļģijā pat divreiz. Pirmo reizi viņi šeit ieradās 2009. gadā, kad Tomass strādāja Igaunijas Pastāvīgajā pārstāvniecībā Eiropas Savienībā. Savukārt 2018. gadā Tomass atgriezās jau kā Igaunijas vēstnieks Beļģijā un Luksemburgā. Viņu dzīve ir atkarīga no Tomasa rotācijas Igaunijas Ārlietu ministrijā. Tomēr Gunda turpina strādāt Igaunijas izglītības sistēmā – viņa ir starptautiskā projekta PISA (*Programme for International Student Assessment*) vadītāja Igaunijā. Gundas darba devēji jau pirms daudziem gadiem secināja, ka šis darbs ir paveicams attālināti, tāpēc viņa var dzīvot jebkurā pasaules valstī.

Ilze Vesere

Pirms došanās pie Luksemburgas lielhercoga Igaunijas goda konsulātā Luksemburgā

Gunda un Tomass – dzīve starp Igauniju, Latviju un Beļģiju

ĪPAŠAIS IEPAZĪŠANĀS STĀSTS

90. gadu sākumā baltiešiem bija iespēja pieteikties ASV valdības stipendijām, un Gunda kā Latvijas universitātes angļu filoloģijas studente saņēma Ainas Galējas stipendiju. Viņai bija iespēja studēt angļu valodu un dažādus priekšmetus sociālajās zinātnēs, bet gala darbu rakstīja par šiu cilts indiāņu rituāliem. Gunda bija jau gadu mācījusies Viskonsīnas universitātē (*University of Wisconsin – Eau Claire*), ieguvusi iespēju turpināt vēl vienu gadu, kad stipendiju komisija uzaicināja viņu palīdzēt atlasīt nākamā gada kandidātus. Pēdējā atlases kārtā komisija nevarēja izlemt, kuram dot stipendiju – kādam igauņim vai lietuvietei. Starptautiskā centra vadītāja prasīja Gundai, lai viņa pasaka savu viedokli, un Gunda izlēma par labu igauņim... un tas bija Tomass.

SĀKUMS DIPLOMĀTIJĀ

Kad pēc studijām ASV Tomass atgriezās Igaunijā, viņš apsvēra iespēju strādāt diplomātijā. Par to ir kāds amizants stāsts – kāds Tomasa studiju draugs, vēl esot ASV, bija ieteicis viņu kā iespējamo diplomātu toreizējam prezidentam Lenartam Meri. Un, lai cik neticami izklausītos, Meri kungs arī atbildēja šim ieteikumam, iesakot jaunajam studentam sazināties ar Ārlietu ministriju.

Tomēr toreiz, 1995. gadā, Tomass izvēlējās strādāt privātā sfērā, *Eesti Telefon*, jo viņš bija studējis biznesa administrāciju. Gandrīz

desmit gadus Tomass arī strādāja privātajā biznesā, daudz sanāca doties komandējumos, bet Gundai bieži sanāca palikt mājās vienai ar trīs maziem bērniem. Tomass saprata, ka kaut kas dzīvē ir jāmaina. Ārlietu viņu bija interesējušas vienmēr, tāpēc viņš pieteicās konkursam darbā Igaunijas diplomātiskajā dienestā. 2007. gada septembrī pēc veiksmīgi izturētiem pārbaudījumiem Tomass uzsāka darbu Igaunijas Ārlietu ministrijā. Tas ģimenei bija īpašs septembris: vienā dienā vecākā meita Elsa sāka iet 1. klasē, Gunda uzsāka darbu Izglītības ministrijas Eksaminācijas centrā, bet Tomasam aizsākās ceļš diplomātijā.

Tomasa pirmais darbs bija Gruzijas, Armēnijas un Azerbaidžānas nodaļā, tieši laikā, kad tajā reģionā sākās karš. Jaunam diplomātam tā bija atbildīga pieredze un arī izaicinājums. Tas nebija viegli, jo darbs bija sarežģīts un daudz. Tomēr palīdzēja tas, ka bija iepriekšējā darba un dzīves pieredze, nebija atnācis tikko no universitātes sola.

Un jau pēc diviem gadiem, 2009. gada rudenī, Tomass sāka darbu Igaunijas Pastāvīgajā pārstāvniecībā Eiropas Savienībā tirdzniecības politikas jautājumu jomā. Tā visa ģimene pirmo reizi ieradās Briselē, kur bērni mācījās Eiropas skolas igauņu klasēs, bet Gunda turpināja darbu ar PISA projektu. Vēl vairāk – Gunda nolēma studēt arī Lēvenes universitātē, un, lai arī ne vienmēr bija viegli apvienot ar bērnu vadāšanu uz skolu un pulciņiem, izglītības zinātņu maģistra grāda studijas tika pabeigtas.

DZĪVE IGAUNISKI UN LATVISKI

Ierodoties Beļģijā, Tīru ģimenes bērniem valodas izvēle Eiropas skolā nebija, jo vecāki šeit strādāja kā Igaunijas administrācijas pārstāvji, tāpat bija jāmacās igauņu klasē. Tomēr mājās viņi vienmēr ir runājuši gan latviski, gan igauņiski. Bērni jau no mazotnes zina, ka ar mammu jārunā latviski, bet ar tēti – igauņiski. Gundai valodu jautājumā ir konkrēts viedoklis – ar bērnu ir jārunā savā dzimtajā valodā, jāatbild tikai vienā valodā, nevajag putroties, jo bērni ļoti agrā vecumā to saprot, ar kuru un kurā valodā ir jārunā. Protams, esot bērnu laukumīšos, kur visi runā tikai igauņiski, un tu esi vienīgais, kas runā latviski, dažkārt bija grūti būt atšķirīgam, tomēr ar bērnu ir jārunā savā valodā.

Gunda un Tomass priecājas, ka dzīve Beļģijā pavēra iespēju plašāk izmantot latviešu valodu, jo bērniem bija iespēja iet gan uz sestdienas skoliņu, gan dziedāt bērnu ansambli, gan arī dejot latviešu tautas dejas. Un tur viss notika tikai latviešu valodā. Eiropas skolā skolotāji pat nevarēja saprast, kā tas var būt, ka igauņu bērni var runāt arī ar latviešu bērniem, kā viņi saprot viens otru.

Pa šiem gadiem arī Tomass ir ļoti labi apguvis latviešu valodu. Viņš gan latviešu valodu nedaudz bija dzirdējis no saviem Liepājas vecvecākiem, kam ir baltvāciešu saknes un kas ģimenē runājuši gan vāciski, gan krieviski, gan latviski. Tomēr latviski viņš nebija mācījies un sāka latviešu valodu apgūt tikai, kopš

Igaunijas dziesmu un deju svētku gājienā 2019. gadā ar Beļģijas igauņu deju kopu "Euroviisud".

sapazinās ar Gundu. Latvieši vienmēr priecājas, cik labi Tomass runā latviski!

Arī Gunda ir apguvusi igauņu valodu tikai, esot igauņu vidē, klausoties igauņu valodu visapkārt, var teikt, pēc valodas mācīšanās metodes "language immersion". Bet sākumā esot bijis grūti, un pagājuši apmēram 4-5 gadi, kamēr viņa sākusī runāt.

PROJEKTS "PISA" UN AKCENTS IGAUŅU VALODĀ

Igauņi ir lepni, ka viņu izglītības sistēma ir pasaulē atzīta un starptautiskajā PISA projekta vērtējumā daudzus gadus ir augšgalā. Kad pirmos gadus Igaunija ierindojās starp "lideriem" šajā vērtējumā, Gundu aicināja runāt gan semināros, gan uz žurnālistu intervijām. Un tad ir bijis interesanti redzēt, kā igauņi uztver to, ka kāds runā igauņu valodā ar akcentu.

Gunda: "Tā kā igauņu valoda nav mana dzimtā, tad es vēl joprojām igauņu valodā pielaižu kļūdas, un man ir akcents. Bet man nav tas tipiskais akcents. Dažreiz ir bijuši kuriozi kādos skolotāju semināros, kur es uzstājos dienas beigās, kad parasti neviens vairs neklausās. Un es dzirdu – visa zāle ir pilnīgi klusa, un es saprotu, viņiem galvenais ir nevis tas, ko es saku, bet "kas viņa tāda ir", "no kurienes?" ...krievu akcents tas nav, angļu nav, somu arī ne..."

Reiz bija kuriozs ar igauņu TV. Gunda bija uzaicināta uz Igaunijas TV vakara ziņām (līdzvērtīgas latviešu "Panorāmā") runāt tiešajā ēterā, bet, kad pirms raidījuma redaktors secināja, ka Gunda runā ar akcentu, pārjautāja, vai viņa tiešām gribēs runāt tiešajā ēterā... Gunda sākotnēji pat apvainojās, bet tā arī teica, ka cilvēkiem ir jāpierod, ka kāds runā ar akcentu, ka svarīgākais ir saturs, par ko viņa runās. Beigās izveidojās ļoti labs kontakts ar raidījuma vadītāju un TV saruna izvērtās ļoti laba. Turpinājums bija tāds, ka Gunda kļuva

Tīru ģimene pirms došanās uz Briseli - Nils, Gunda, Elsa, Marta, Tomass.

par igauņu populārākā laikraksta "Postimees" tās nedēļas seju. Par pozitīvajiem pētījuma rezultātiem un pozitīvo veidu, kādā tie tika pasniegti. Un tas bija kas īpašs, ka par "nedēļas seju" kļuva cilvēks, kas ir "tikai" kādas ministrijas apakšnodalās darbinieks. Tā parasti nenotiek. Bet tā sanāca, ka toreiz ziņās visu nedēļu bija tikai informācija par sniega vētru un PISA pētījuma labajiem rezultātiem.

VAĻASPRIEKIS – LATVIEŠU UN IGAUŅU TAUTAS DEJAS

Gunda un Tomass ir aktīvi gan igauņu, gan latviešu diasporas pasākumos Briselē. Daudzi viņus pazīst arī kā dejojājus Briseles latviešu dejojājos. Un, kad bija iespējams, viņi pievienojās arī igauņu dejojājiem. Interesanti, ka abi nebija dejujuši tautas dejas iepriekš un uzsāka to tikai Briselē, jau pieaugušā vecumā. Sākumā latviešu dejas dejoja tikai viņu bērni, bet tad arī vecāki tika aicināti. Tomass sākumā bija skeptisks, jo darba bija daudz un brīvā

laika maz. Viss notiek tikai latviski, un nav īsti skaidrs, kas tad īsti jādara. Kāda atšķirība vai "rokas gar sāniem" vai "rokas sānos"? Pie tam pirmā deja, ko mācījās 2013. gada deju svētkiem, bija "Rūnu raksti", ar daudziem griezieniem – ne būt ne vieglākā tiem, kas nav dejujuši kopš bērnības. Toreiz Gunda nolēma, nu, labi, redzēs, kā ar tām dejām ies, bet vismaz būs viens labums, būs mums savi tautastēri.

Atgriežoties uz dzīvi Igaunijā, Gunda un Tomass aizgāja dejojot uz igauņu tautas deju grupu. Un dejošana ir neatņemama viņu dzīves sastāvdaļa. Pie tam, viņi ir dejujuši gan latviešu deju svētkos, gan divreiz arī igauņu svētkos, un viņi dejo vēl arvien.

Vēl kāds neparasts stāsts – kad Tomass dar-

ba gaitas uz gandrīz gadu aizveda uz Latviju, latviešu tautas deju apgušana turpinājās. Briseles dejojāju vadītāja Dagnija viņam ieteica pieteikties dejojot "Mārupiešu" deju kolektīvā. Un tur viņš tika sirsniņi pieņemts un uzziņā, kas ir slavenās "dejojāju ballītes" un koncerti dažādos kultūras namos nedēļas nogalēs.

AR LATVIEŠU TAUTASTĒRPU PIE LUKSEMBURGAS LIELHERCOGA

Deju laikā iegādātais krāšņais Alsungas tautastērps ir bijis arī uzmanības centrā diplomātiskajos pasākumos. Gunda to uzvilka uz pieņemšanu, kad Tomass pasniedza Luksemburgas lielhercogam akreditācijas vēstuli. Mūsdienās Eiropas vēstnieku kundzes gan reti kad velk tautastērpus uz pieņemšanām, tāpēc tas ir kas īpašs. Kad Tīru pāris ieradās Luksemburgā nākamreiz, lielhercoga administrācijā kāda darbiniece teica, ka viņa atceras Gundu, jo viņa iepriekš ieradusies tautastērpā.

PORTRETI

Ilze Sermole

Ieva Brinkmane

Ilze Sermole ir kurzemniece, kas jau 15 gadus dzīvo Beļģijā. Iedzīvojusies šeit, galvenokārt pateicoties savām sportiskajām aktivitātēm, proti, tenisam. Jau dzimtajā Liepājā Ilze aktīvi nodarbojusies ar tenisa spēli. Vēl padomju gados, piedaloties sacensībās ar Liepājas tenisa sporta skolu, izbraukājusi vai pusi Padomju Savienības. Viņa aktīvi spēlē arī šobrīd un piedalās sacensībās. Mīlestību uz šo sporta veidu viņa ieaudzinājusi arī savām divām meitām.

Uz Beļģiju viņa pārcēlās pie mīļotā vīrieša, kuru satikusi savā dzimtajā pilsētā, kur nu jau tagadējais vīrs strādāja vairāk nekā gadu, organizējot nozīmīgus ostas padziļināšanas darbus. Pārceļoties uz Beļģiju, Ilzei iedzīvoties palīdzēja tieši sportiskās aktivitātes un laba tenisa spēles māka. Beļģiem, īpaši Antverpenes apkārtnē un flāmu daļā, teniss ir ļoti iemīļota un prestiža aktivitāte. Ilzei tā bija iespēja iegūt jaunus kontaktus un sadraudzēties ar vietējiem. Sporta klubos ir ne tikai nopietni treniņi, bet tiek rīkotas arī dažādas aktivitātes - labdarības un kultūras pasākumi. Ilze ar entuziasmu piedalās to organizēšanā. Viņa ir vienmēr aktīva un darbīga.

Viņas ģimenei ļoti svarīga ir atpūta pie dabas. Kopā ar vīru un meitām katru nedēļas nogali viņa dodas kādā tuvākā vai tālākā izbraucienā, pastaigā. Ik vasaru ģimene dodas garākā atvaļinājumā uz Liepāju. Tur var saplūst ar dabu, dzīvot ļoti sportiski un veselīgi. Latvijā meitas spēlē tenisu, piedalās dažādās kultūras aktivitātēs, izbauda dabīgos produktus. Tā ir arī lieliska iespēja runāt latviešu valodā, un meitenēm tur ir daudz draugu. Ilzei ir svarīgi ar meitām runāt latviski, nodot latviešu kultūras tradīcijas un ieaudzināt mīlestību pret valsti.

Retais zina, ka darbā Ilze sazinās galvenokārt vāciski. Ar kolēģiem gan sarunājas flāmu un angļu valodā, bet ar klientiem strādā vāciski. Reizēm klienti kļūdaini domā, ka viņa ir no Šveices. Ilzes māsa dzīvo Šveicē, tāpēc pēc ciemošanās pie māsas viņai "pielīp" šī vācu valodas izruna. Liepājā Ilze gājusi "vācu" skolā, un kādreiz viņai bija žēl, ka neprata angļu valodu, – īpaši ceļojot pietrūka angļu valodas zināšanu. Tikai tagad viņa novērtē, ka vācu valodas prasmes ir ļoti noderīgas. Angļu valodu jau arī ir spējis iemācīties un pašlaik apgūst franču valodu, lai labāk saprastos ar saviem franciski runājošajiem kolēģiem.

Ilze ir dinamiska, pilna enerģijas un draudzīga. Tomēr Beļģijā gan nācies nedaudz pielāgot savu straujo un atvērto kurzemnieces dabu. Sapratusi, ka ne vienmēr savas domas un idejas ir jāpauž skaļi. Tas gan nav traucējis iegūt labas draudzenes, kas bieži nāk ciemos - pusdienās, jo viņām ļoti garšo Ilzes gatavotie ēdieni. Ilzei ļoti patīk uzņemt viesus.

Runājot par nākotni, Ilze saka, ka pēc laika gribētu pārcelties atpakaļ uz Latviju, jo uzskata, ka dzīves kvalitāte Latvijā ir labāka – dažādas aktivitātes pieejamas bez maksas (piemēram, sporta un mākslas pasākumi bērniem), pārtika ir daudz dabīgāka un veselīgāka. Latvijā dzīvojam tuvāk pie dabas, un ir ļoti daudzveidīgas kultūras iespējas. Vēl viņai ļoti patīk dažādas latviešu dizaina lietas. Ceļojumos uz dzimteni viņa ar lielu prieku iegādājas Latvijas produktus. Tā kā Ilzes vīram Liepāja arī ir ļoti mīļa, kas zina, varbūt pēc pāris gadiem viņi tiešām pārcelsies uz Latviju. Tomēr skaidrs, ka, lai arī kurā pasaules malā dzīvotu, Ilzei svarīgs būs sports un aktīvā atpūta ar ģimeni.

Sestdienas rīts jau kādu laiku daudziem *Facebook* lasītājiem iesākas ar kolorītām elektroniskām pastkartēm no Briseles. Pastkartes, ar sulīgu salīdzinājumu pērlēm izdaiļotas, parādās Ģirta Salmgrieža kolekcijā. Tajās var atrast gan interesantus faktus par Briseli, gan par slaveniem cilvēkiem, vietām vai notikumiem. Pastkaršu stāsti savīti izmargotā vārdu un faktu virknējumā – no nopietniem apcerējumiem līdz šarmantai ironijai par sevi un apkārtējiem. Pastkartes ir tik uzrunājošas un krāšņas, ka ne viens vien latvietis devies apskatīt tajās minētās vietas.

Ģirts jau 14 gadus ir Eiropas Parlamenta lielākās politiskās frakcijas, Eiropas Tautas partijas, preses un komunikācijas padomnieks. Savulaik viņš strādājis par žurnālistu radio "Brīvā Eiropa", "Radio SWH", bet 2006. gadā kļuva par Eiropas gada cilvēku Latvijā.

Briseles pastkartes

Ilze Vesere

Ģirt, kā Tev radās ideja par šo pastkaršu rakstīšanu?

Kopš 2007. gadā beidzu savas gaitas žurnālistikā un biju ieturējis ilgu pauzi rakstīšanā. Ļāvos jauniem dzīves scenārijiem. Pandēmija jeb dižkaite atmodināja vēlmi rakstīt, salikt rakstu rindās emocijas, pārdomas, piezīmes. Rakstīšana ir kā laba meditācija, sevišķi situācijās, kad pasaule ir nolikta uz lielas neziņas pauzes. Izzudis bija nepārtrauktais lidojumu, braucienu ritms. Dzīvē bija iestājusies cita veida dinamika. Rakstīšana atvēra jaunus horizontus tepat Briselē un apkārtnē. Turklāt patlaban jūtos brīvāks, nav ierasto rakstu nodošanas termiņu, redakcijas uzstādījumu, iekrāto rakstu darbu vai reportāžu. Žurnālistika ir nepārtraukta intelektuālā fabrika, kad vēstījumi, ziņas jāpalaiž uz lentas noteiktā laikā. Man vairs nav šīs rūpnīcas izjūtas, ir tikai palicis teksta radīšanas prieks sev, saviem draugiem, Sejas grāmatas (*Facebook*) kopienai.

Kur Tu smelies idejas? Kā atrodi vai meklē interesantos faktus?

Nemeklēju īpaši faktus. Lai gan vairākus

faktus no "plastmasa valodā" aprakstītiem tūristiem domātiem ceļvežiem nācies vēl precizēt, papildināt. Nerakstu tūrisma pastkartes, bet gan rakstu par Briseles vietām, lietām, kas pašam šķiet interesantas un savdabīgas. Esmu gan no latviešiem, gan no ārzemniekiem dzirdējis, ka Brisele jau nav nekas īpašs, liels ciemats. Arī žurnālists Jānis Zvērs žurnāla "Klubs" 2019. gada jūlija numurā zvēriģi rakstīja par Briseli kā birokrātijas elles ķēķi, un eirokrātu ekosistēmā, lūk, vidējais aritmētiskais īpatnis izskatās pēc spāņa 45 gadu vecumā, ar krietnu alusvēderiņu, paplukušiem matiem un superdārgās korpēs. Laikam esmu dēmons (*smejas*), jo strādāju Eiropas Parlamentā un nevienu spāni līdz šim savā Eiropas burbulī ar alusvēderiņu neesmu saticis, bet drīzāk spāņus, dzīves baudītājus, kuri ieteiks, kā pagatavot labākos džīnus ar toniku. Nekritizēju izvēlētos korespondenta skata leņķus. Šajā gadsimtā var kopā sadzīvot dažādas realitātes. Piemēram, skandināvu žurnālisti, lai radītu "Midsomerā" cienīgu krimiķi par Briseli, raksta par eirokrātiem dārgos "Ecco" apavos. Tāpat esmu saticis tautiešus, latviešus Briselē, kuri ir sašutuši, ja restorānā flāmu karbonāde nav tas pats, kas Zemgales lauku virtuves gatavotā maltīte. Ir jāiziet no ierastiem, tradicionāliem

apvāršņiem, lai iemācītos un saredzētu ko jaunu. Latvija, protams, ir daudz ko sasniegusi, bet reizēm vēl straujāku attīstību kavē "karbonādes domāšana". Karbonāde nebūs visur, arī rupjmaize. Sasnieguma atslēga ir originalitātē, domu bezgalīgajos lidojumos.

Viss ir iespējams, ja lūkojamies radoši, neordinārāk. Arī rakstu par ūdens glāzi var uzrakstīt, ja ieraugām ko neparastu. Var uzrakstīt arī interesantu stāstu par it kā garlaicīgo Briseli. Tas ir gan literatūrā, gan žurnālistikā, kā arī daudzās citās jomās. Ir jānoloba nost tikai stereotipi un aizspriedumi kā vecas sīpolu mizas. Tad var tikt līdz jaunam, svaigam, spēcīgošam atziņu kodolam.

Vai vari kaut nedaudz atklāt, kādas pērles vēl mēs sagaidīsim?

Nezinu, vai radu pērles savos mirklīgajos stāstos. Viss top ļoti spontāni, impulsīvi. Stāsts vai atziņas rodas kādā noteiktā brīdī, un tad tas tiek palaists uz "Facebook" slīdrādes. Prieks par diskusijām! Paldies tiem, kuri atrod laiku, izlasa, dalās pārdomās! Mijiedarbība ar lasītājiem noved pie jauniem stāstiem, jaunām pastkartēm.

Ieskats dažās PASTKARTĒS

MANEKEN PIS JEB ČURĀJOŠAIS PUISĪTIS

... viņš ir pasaules modes ikona, viņa garderobe ir tik plaša, par kādu varētu tikai vien sapņot daudzi jo daudzi augstās modes mākslas apžilbinātie. Briseles galvenajam stiprulam, urinatoram piestāv itin viss, nav jācīnās ar smagām, nogurdinošām diētām.

2021. gada 23. janvārī

ŠOKOLĀDE

Mans mīlākais beļģis ir Pjērs. Pjērs Markolinī. Jo viņam pieder atslēgas uz smalkāko šokolādes pasauli, ko noteikti novērtētu Alise no Brīnumzemes un arī elegantākie, izsmalcinātākie kulinārijas eksperti, pavāri un visi pārējie, kuri spēj radīt laimes piepildījuma izjūtas mūsu garšu kārpīnās.

2020. gada 20. novembrī

"AVEC PLAIZIER"

Šajā neierastajā veikalīnā acis tiek sakutinātas līdz jutekliskām prieka asarām, jo ienirstot mazo atklātnīšu, amizanto pastkartišu krājumos, nevar vien beigt nobrīnīties par spilgtiem, spēcīgiem personību portretiem, patiesiem dzīves foto ilustrējumiem no dažādiem laikiem. No poēzijas līdz kurioziem, no modernām nākotnes pilsētām līdz pārsteidzošām lauku ainavām, no kundzītēm ar klinšaini nesatracināmām sejām, kuras izstaro spēcīgu dzīves rūdījumu, līdz dāmai pašā burvīgākajā vecumā, kura viegli piezmiegusi savu sprigano kundziņu kā klēpja suņuku pie sāniem un sniedz bezgalīgu mīlas skūpstu, neaizmirstot arī savu šarmanti mūžīgo acu skatienu vienlaikus iepazīt fotomeistara aparāta objektīvam.

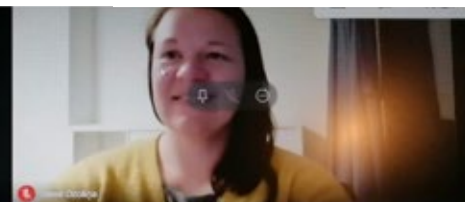
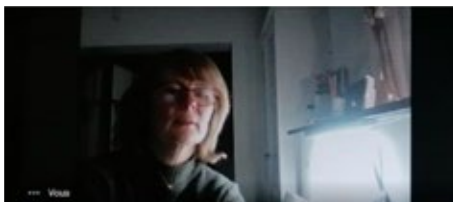
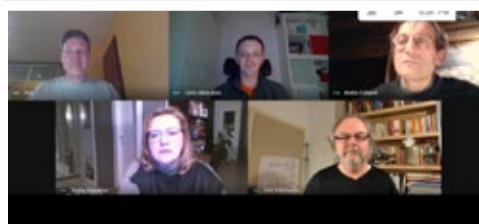
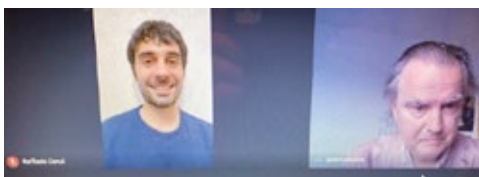
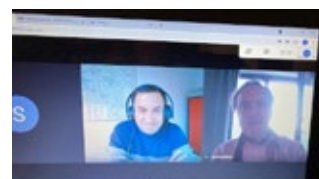
2021. gada 5. februārī

Ir pagājis jau vairāk nekā gads, kopš mūsu dzīvi kājām gaisā apgriezta pandēmija. Tā pārsteidza nesagatavotus mūs visus, un sākās nepierasta un citāda ikdiena, bet daudzas sabiedriskās aktivitātes tika pārtrauktas. Tomēr ir prieks, ka Beļģijas latviešu dažādie kolektīvi ir atraduši dažādus veidus, kā sazināties, kā pieskaņoties situācijai un turpināt dzīvi citādi. Briseles latviešu teātris un sestdienas skoliņa jau uzreiz pieskaņojās tiešsaistes dzīvei, savukārt rudenī arī pieaugušo dejtāju grupa uzsāka mēģinājumus Zoom. Kas to būtu domājis, ka esam gan radoši, gan entuziastiski, gan spējami pielāgoties šim tik neparastajam laikam.

Dziedam un dejojām arī tiešsaistē

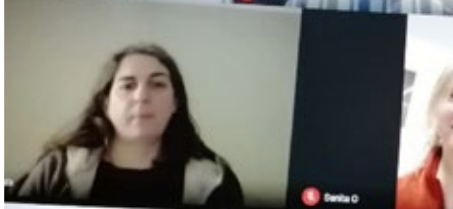
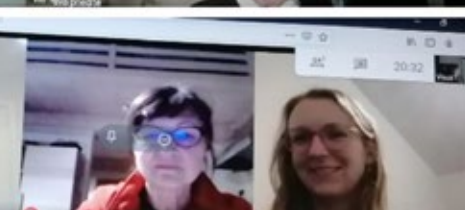
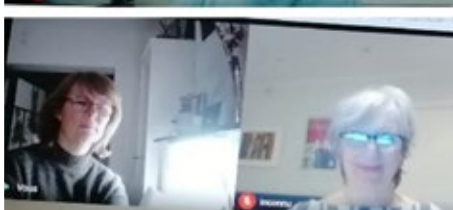
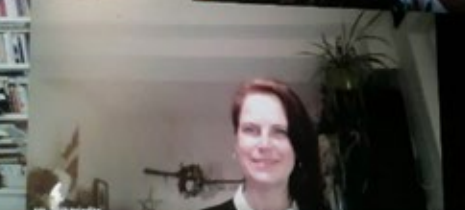
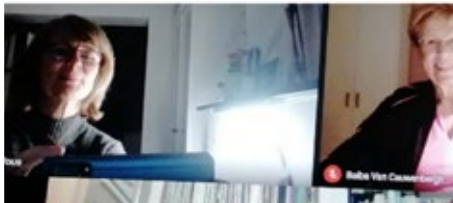
Gita Pāvila, Ilze Vesere, Ieva Brinkmane un Dagnija Martinsone

BRISELES LATVIEŠU KORIS

Kopš novembra ļoti veiksmīgi tiešsaistē darbojas Briseles latviešu koris. Kora dāmas mēģina kopā ar diriģenti Gītu Pāvilu, bet vīri tajā pašā mēģinājuma vakarā dzied kormeistares Santas Graudiņas vadībā. Koristi ļoti priecājas viens otru ieraudzīt, kaut arī tikai tiešsaistē, bet vēl jo vairāk priecājas sadzirdēt viens otru. Protams, visi nepacietībā noilgojušies, gaida īstos mēģinājumus, un kora vadītājas vēlas izdzirdēt kora kopskaņu.

Diriģente Gīta ir ļoti lepna par saviem koristiem, kas piedalās tiešsaistes mēģinājumos. Viņa pat saka, ka vēl nekad tik ātri nav apgūta Dziesmu svētku programma kā šajā gadā! Tiešsaistes mēģinājumos kopā ar Briseles kori dzied arī divi Nīderlandes latviešu kora pārstāvji. Gītai ir milzu prieks atkal satikties ar bijušajiem koristiem, kuri ir atgriezušies uz dzīvi Latvijā, bet Dziesmu svētku repertuāru labprāt apgūst tiešsaistē kopā ar briseliēšiem. Kora vadītājas lepojas ar Briseles koristiem, jo pa šo laiku visi ir ļoti labi kopā pastrādājuši. Viņas domā, ka noteikti būs noderīgas lietas, ko atstās kora apmācībai arī pēc šī "izmisuma perioda", kas, izrādās, ir bijis arī ļoti auglīgs.

RADOŠIE BRISELES LATVIEŠU DEJOTĀJI

Lai arī liekas, ka lai nu ko, bet tautas dejas gan nevar mācīties tiešsaistē, izrādās – var! Un pat ļoti radoši! Jo ikkatras dejas apguve sākas ar mazajiem soļiem un kombinācijām, ko katram ir jāapgūst individuāli vai kopā ar partneri. Un tā pamazītiņām, jau no oktobra mēneša, reizi nedēļā pieaugušie dejotāji saslēdzas tiešsaistē, atkārtu deju pamatus, mācās jaunus soļus un mēģina pat dejas salikt kopā.

- Pirms Ziemassvētkiem Briseles dejotāji noorganizēja pirmo tiešsaistes mēģinājumu visiem Eiropas deju kolektīviem. Mēģinājums izvērtās sirsnīgs un plaši apmeklēts, jo pieslēdzās dejas entuziasti no ASV, Īrijas, Skotijas, Somijas, Vācijas, Zviedrijas un arī Latvijas.

- Lai uzmundrinātu cits citu un atzīmētu pavasara sākumu, daži Briseles dejotāji satikās uz pirmo mēģinājumu dabā. Un tā tapa iedvesmojošs pavasara video sveiciens dejas "Spēlē, spēlmani" noskaņās.

- Aprīlī un maijā sociālajos medijos dejotāji aicina citus dejotājus uz zibakciju **#izdejotavupilsetu #vaizinaji #uzminideju**. Vai arī tu vari atpazīt šīs populārās tautasdejas? Deju video skatieties <https://www.facebook.com/briseleslatviesudejotaji>

Mazie Briseles latviešu dejotāji šobrīd ir prom no Zoom kvadrātiņiem atpakaļ pavasara saulītē, aizvien gatavojoties un cerot, ka atliktie skolēnu dziesmu un deju svētki šovasar tomēr notiks un būs pavisam citādi, droši un neparasti!

Kultūras ministrijas atbalsts diasporai

Jau 2019. gada izskaņā pirmo reizi diasporas mākslinieciskajām kopām bija iespēja pieteikties uz atbalstu Kultūras ministrijas izsludinātajā programmā "Diasporas pašdarbības kopu attīstība un māksliniecisko spēju stiprināšana". Šo programmu palīdzēja administrēt Pasauls brīvo latviešu apvienība (PBLA), lai katrai diasporas kopai būtu skaidrs, uz kādu atbalstu var vai nevar pieteikties. Kultūras ministrijas līdzfinansējumu varēja izmantot skatuves tērpu, mūzikas instrumentu un pat dekorāciju materiālu vai rekvizītu iegādei vai to izgatavošanas pasūtīšanai.

Beļģijas aktīvie pašdarbnieki novērtēja šo iespēju, jo daudzo pastāvēšanas gadu laikā šī bija pirmā izdevība tikt pie līdzfinansējuma materiālam atbalstam. Līdz šim lielākoties visu māksliniecisko kolektīvu skatuves tērpus un citas būtiskās vajadzības sedza dalībnieki paši. Pateicoties projekta finansējumam:

- **Sirsnīgais Briseles latviešu teātris** iegādājās datoraprīkojumu, lai pandēmijas laikā, kad viss notiek digitāli, varētu aktīvi

turpināt darbu. Teātra mēģinājumi notiek attālināti, un izrādes nu ir audio un video formātā. Jaunais aprīkojums palīdzējis izveidot vairākus multimediju iestudējumus, kur īpaši svarīga bija montāža un tehniskā sagatavošana. Jau vairāk nekā gadu sirsnīgais Briseles latviešu teātris iepriecina savus mazos un lielos skatītājus ar aizraujošām radiolugām, klausāmpasakām un dažādiem video projektiem. Tos var apskatīt teātra sociālo mediju vietnēs (Facebook @teatris.brisele, YouTube).

- **Briseles latviešu dejotāju** pieaugušo grupa iesniedza projektu tautisko tērpu – vestišu – iegādei. Kaut finansējums sedz tikai nelielu daļu no visa tērpa, tas ir būtisks atbalsts, īpaši tad, kad kolektīvā piesakās jauni dalībnieki un uz koncertu jāsegādā savs skatuves tērps. Šī projekta realizācija gan iekrita līdz ar kovidlaika sākumu, kad 2020. gada laikā pie meistariem Latvijā daudz ko vairs nebija iespējams iegādāties. Tā sapnis par greznām viru Alsungas vestēm bija jānomaina pret tradicionālāka tautastērpa iegādi.

Tomēr, neskatoties uz kovidlaika ieviestajām negaidītajām izmaiņām, projekts tika godam realizēts.

- Arī pašu mazāko dejotāju aktīvie vecāki pieteicās iespējai tikt pie daļas no tautiskā tērpa – bruncīšiem un biksēm, un tie noderēs daudziem mazajiem dejotājiem, kas sāks apgūt tautisko deju pamatus.

Projekta otrā kārtā tika izsludināta 2021. gada sākumā, līdz ar to iespēja papildināt māksliniecisko kopu pūra lādes turpinās.

Ierasties citā valstī un uzsākt tur studiju vai darba gaitas – tas vienmēr ir pārbaudījums, citam lielāks, citam mazāks. Kārtot dokumentus citas valsts pašvaldībā, atrast dzīvokli, pierast pie vietējām tradīcijām – tas nav tas vieglākais pat parastā gadā. Bet kā tas ir, kad ierodies jaunā valstī, bet ierastā dzīve kardināli mainās visiem un ir daudz mazāk iespēju tikt ar kādu?

Beata un Emīls ieradās Briselē uz praksi Eiropas Komisijā pagājušā gada martā, tikai dažas nedēļas pirms covid pandēmija pārņēma visu pasauli un iestājās ārkārtas situācija. Zane un Roberts – pusgadu vēlāk, kad mājsēde un darbs tiešsaistē bija ierasta lieta visur pasaulē. BLZ aicināja jauniešus pastāstīt par savu pieredzi.

Ierasties “aizslēgtajā Beļģijā”

Ar savu pieredzi dalās Zane Koļesņikova, Beata Berķe, Emīls Lagzdīņš un Roberts Lācis, 2020.gada praktikanti Eiropas Komisijā

Kad un kāpēc jūs ieradāties Briselē? Kāda bija ierašanās un pirmās nedēļas “aizslēgtajā pasaulē”?

Emīls: “Pagājušā gada janvārī es pabeidzu universitāti Lielbritānijā, kur studēju stratēģiskās studijas un starptautisko enerģētikas drošību. Pēc studijām man bija paredzēta prakse Ķīmisko ieroču aizlieguma organizācijā (OPCW) Hāgā. Tomēr pēdējā brīdī es saņēmu ziņu, ka esmu uzņemts praksē Eiropas Komisijā. Tas, protams, bija vērtīgāk, tāpēc es devos uz Briseli. Prakses laikā strādāju Komisijas dienestā, kas ir atbildīgs par ES enerģētikas politiku jeb *DG Energy*, starptautisko attiecību sfērā, tieši attiecības ar Āzijas valstīm. Pirmajās nedēļās viss notika lēni, sistēmas nestrādāja.”

Beata: “Arī es ierados Briselē pirms gada, marta sākumā, lai sāktu praksi Eiropas Komisijā, lektējamais tirgus, rūpniecība, uzņēmējdarbība un MVU Ģenerāldirektorātā jeb *DG GROW* ģenerāldirektora komandā. Prakses laikā man pārsvarā vajadzēja sagatavot mazus pētījumus par komandai aktuālām un interesējošām tēmām, kā arī sniegt palīdzīgu roku/sastrādāties ar citiem kolēģiem.

Pārceļšanās nebija tik traka, jo iepriekš dzīvoju pavisam netālu – Amsterdamā. Dzīves vietas atrašana man nebija nekas neparasts, jo bija iepriekšēja pieredze dzīvokļu meklēšanā Amsterdamas trakajā nekustamo īpašumu tirgū.”

Zane ieradās Briselē pagājušā gada septembrī, lai uzsāktu praksi finanšu stabilitātes, finanšu pakalpojumu un kapitāla tirgus savienības ģenerāldirektorātā jeb *DG FISMA*. Prakses laikā Zane strādāja “*Retail financial services*” nodaļā ar dažādiem ES banku un finanšu politikas jautājumiem – digitālajām identitātēm, regulējumu pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju u.c. Zane iepriekš ir studējusi tiesības un biznesu Rīgas Juridiskajā augstskolā, kā arī Oslo Universitātes juridiskajā fakultātē Erasmus+ programmā, tādēļ praksē viņa varēja padziļināti pielietot savas zināšanas Eiropas Savienības tiesībās. Saņemot ziņas par praksi *DG FISMA*, atrast dzīvokli ļoti īsā laikā palīdzēja Zanes māsa, izmantojot *Spotahome* platformu, kur redzami video no dzīvokļiem Briselē.

Arī **Roberts** uz Briseli atbrauca septembrī, uz praksi ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorātā jeb *DG ECFIN*, kur viņš piecus mēnešus nostrādāja Vācijas, Austrijas un Kipras ģeogrāfiskajā nodaļā, galvenokārt pie Atveseļošanas un Noturības Mehānisma (ANM) jautājumiem. Pirms ierašanās Briselē Roberts mācījās biznesu, attīstību un vadībzinības gan Anglijā, gan Danijā, tāpēc pārceļšanās uz jaunu valsti nebija nepierasta pieredze. Palīdzēja arī tas, ka Roberts jau 12 gadu vecumā pārcēlās uz dzīvi Luksemburgā, kur viņš nodzīvoja līdz pat vidusskolas beigšanai. Tur vēl joprojām uzturas viņa tēvs, kurš

pirmajās pārvākšanās dienās laipni palīdzēja dēlam ievākties jaunajā dzīvoklī.

Kādi bija pirmie pozitīvie iespaidi par Beļģiju?

Emīlu pārsteidza tas, ka Briselē ir tik daudz bio veikalu, cilvēki daudz vairāk domā par vidi, par ilgtspējību nekā Lielbritānijā vai Latvijā. Viņam patīk, ka uz veikalu var doties ar savu iepirkumu maisiņu, uz *Färm* veikalu var pat doties ar savu iepakojumu, kuru var piepildīt ar graudiem vai citu sveramo produkciju. Eksotiski viņam liekas tas, ka te pat priekš bagetes var nopirkt audekla maisiņu. Ļoti patīk vietējā tradīcija, ka katrai pašvaldībai konkrētā nedēļas dienā ir savs tirdziņš, kur var nogaršot dažas siera šķirnes vai svaigas jūras veltes.

Beata saka, ka Briselē ir noteikti labāka ēdiena izvēle nekā Nīderlandē. “Ēdiens ir salīdzinoši dārgs, bet es jūtos mazāk vilusies kvalitātē nekā tad, kad dzīvoju Nīderlandē. Šeit cilvēki arī ir mazliet atvērtāki, un arhitektūra man liek justies mazliet vairāk kā mājās. Bet mani šokēja, cik salīdzinoši haotiski te viss ir, salīdzinot ar Nīderlandi, tieši birokrātijas jomā, kā arī lielais skaits bezpajumtņieku un nabagu uz ielām.”

Arī **Zanei** liekas, ka beļģi vairāk pievērš uzmanību vides aizsardzībai nekā tas ir Latvijā. Viņai patīk mazie pilsētas tirdziņi. Tāpat arī

mazie šokolādes un siera veikaliņi dažādās Briseles daļās, un katram no tiem piemīt savs īpašais šarms. Zanei ļoti patīk Gente, ko viņa apmeklēja ziemā, kad kanāli bija aizsaluši un pilsēta bija pārklāta ar nelielu sniega segu. Viņaspār, Gentē ir skaists vecās pilsētiņas vēsturiskais apvienojums ar moderno – dažādiem *pop-up* veikaliem un stilīgiem flāmu dizaineru darinājumiem.

Vēl **Zane** pamanījusi, ka šeit ļoti daudzi cilvēki parkos skrien un iet pastaigās ar suņiem. Tas Zanei savā ziņā atgādina pavadīto laiku Oslo, kur norvēģi īpaši pievērsa uzmanību sportam un atpūtai brīvā dabā.

Roberts pirms ierašanās Briselē, vienmēr domāja, ka Beļģijas galvaspilsēta ir mazliet pelēka un garlaicīga, tomēr šis priekšstats ātri izmainījās. Viņaprāt, Briselē ir skaisti parki, atšķirīgi rajoni un labs publiskais transports (Robertam patīk braukt ar metro). Briselē Roberts bieži iet pastaigās, dodas izbraukumos ar riteņiem vai metro, atklājot un izpētot jaunas vietas.

Pandēmijas laikā **Roberts** kopā ar **Zani** pamanījās izspēlēt starp EK stažieriem organizētu "scavenger hunt" spēli, kas likumu robežās atļāva jauniešiem socializēties (4 cilvēku grupas) un apmeklēt dažādas Briselē zināmas vietas. Pirmajās divās oktobra nedēļās pat nāca aiziet uz pāris bāriem vecpilsētā. Briselē

ir daudz mazu, oriģinālu ēstuvju un bāru, kas tai piešķir īpašu šarmu. Cerams, ka drīzumā varēs tos atkal piedzīvot no jauna. Šī ir pilsēta tieši jauniem profesionāļiem, ko arī apliecina izplatītais *ShareHome/Co-live* ires modelis. Dzīvesvietu bija atrast daudz vieglāk un lētāk nekā Anglijā vai Dānijā. Roberts savējo atrada caur Facebook, un dzīvokli apskatīja izmantojot video zvanu, kas pandēmijas laikā ir kļuvis par normu. Pārvācoties uz jaunu dzīvesvietu kovidlaikā, pats galvenais, viņaprāt, ir ieguldīt patīkamā mājvietā. Roberts paskaidroja, ka bez mājasbiedriem un patīkamas istabas, situācija būtu daudz grūtāka, ņemot vērā to, ka socializēties ārpus mājokļa ir gandrīz vai neiespējami.

Emīls priecājas, ka šeit ar riteņiem var braukt visu gadu. Ritenis jau ir iegādāts, un viņa ierastais maršruts ir regulāri braukt uz Lēveni. Emīlam arī iznāk daudz sportot un patīk doties uz Ardēnu kalniem garos pārgājienos. Bet ja jānosauc kāda konkrēta skaistāka vieta, tad Briselē tā noteikti ir abatija "La Cambre Abbey", kur ar draugiem vasaras laikā var organizēt piknikus un spēlēt pentaku (*pentanque*).

Kas bija visgrūtākais?

Beata atzīst, ka grūtākais bija tikt galā ar administratīvām un sadzīviskām lietām, it īpaši, ja nerunā franču valodā.

Emīls arī nerunā ne franciski, ne flāmiski, nekad nebija bijis Beļģijā, tāpēc dažādu administratīvo jautājumu kārtošana, iešana uz *Scarbeek* pašvaldību likās ļoti birokrātiska. Par laimi, vācu valoda ir oficiālā minoritāšu valoda Beļģijā, tāpēc bija iespējams un prieks lasīt un beidzot saprast informāciju, kas citādi būtu palaista garām.

Zanei sākotnēji bija problēmas ar datoru, ar internetu, ar dažādu darba jautājumu kārtošanu, jo viss notika attālināti, tāpēc negāja tik raiti.

Jaunieši atzīst, ka šeit viss ir ļoti dārgi salīdzinoši ar Latviju vai pat Lielbritāniju. Restorāni ir dārgi, bet serviss zems. Tomēr tā kā tagad viss ir slēgts un ir jāstrādā no mājām, tad var ietaupīt naudu.

Roberts: "Grūtākais nenoliedzami ir salīdzinoši stingrie ierobežojumi, kas nav mazinājušies kopš oktobra. Visur ir jānēsā maska, pat tad, kad viens pats aizej pastaigā pa parku. Man patīk skriet vai braukt ar riteņiem, jo tad var brīvi elpot. Vēl ir forši tas, ka mūsu mājai ir diezgan plašs dārzs. Saulainākās dienās var ēst pusdienas vai brokastis ārā, kā arī pasportot ar mājas biedriem. Fiziskā aktivitāte pandēmijas laikā nenoliedzami ir svarīga.

Visu interviju lasiet www.latviesi.be sadaļā "Mūsējie šaipusē - intervijas"

Luksemburgā rakstīta bērnu grāmata atceļo uz Briseli

Pagājušajā rudenī Briseles 2. Eiropas skolas mazākās latviešu klases saņēma sirsnīgu dāvinājumu no Luksemburgas – bērnu grāmatu "Pino un Maksis vieni mājās". Tas ir labestīgs stāsts par kaķa Pino un viņa drauga suņa Makša piedzīvojumiem. Grāmata ir īpaša tāpēc, ka to ir sarakstījusi Luksemburgas Eiropas skolas skolniece Katrīne Sammuta, kas ikdienā runā latviešu, angļu, franču un maltiešu valodās. Katrīnes stāstu ilustrējusi vēl viena skolniece – Gundega Āboliņa, kas mācās Jūrmalas Mākslas skolā. Abas grāmatas autores grāmatu radīja, saziņoties tikai pa internetu, jo pandēmijas dēļ abām meitenēm vēl nav bijusi iespēja satikties.

Šis stāsts ir iedvesmojis arī daudzus Briseles latviešu bērnus, ir tapuši stāsta turpinājumi, kā arī pašu bērnu sacerēti stāsti un zīmējumi.

Visus stāstus un zīmējumus skatiet www.latviesi.be

● Pino un Maksis turpinājums

Kādā pievakarē Maksis un Pino atkal bija palikuši vieni mājās, jo saimnieki bija aizgājuši uz koncertu Luksemburgas Filharmonijā. Paēduši vakariņas, abi zvēri briesmīgi garlaikojās. "Varbūt mēs varētu aiziet nelielā pastaigā uz parku?" ierosināja Maksis. "Labi!" atbildēja Pino. Izlavījušies pa neaizvērtajam balkona durvīm, viņi abi devās ceļā uz parku. Ārā jau metās tumšs. Aiz tuvējās lampa staba vidēja jociņa ēna. Ēnai bija spīcs deguns un kupla aste. "Tā taču lapsa!" iesaucās Maksis. "Gan jau atkal rakņājas atkritumos," noņurdēja Pino. "Kādos atkritumos! Es esmu kārtīga lapsa, man garšo peles un vaboles," lapsa bija pavisam sašutusi. "Mums gan labāk garšo konservi," teica Pino. "Bet kompānijas dēļ, protams, varam ķert arī peles." Tā visi trīs visu vakaru ķēra peles, saimnieki nebija priecīgi.

Sofia Tama, 10 gadi

● Pino un Maksis turpinājums I nodaļa

"Pēc trīs nedēļām atvērs dzīvnieku nams. Pino un Maksis bija priecīgi! Dzīvnieku nams katru dienu palika populārāks. Vecāki ar bērniem gāja tur katru dienu, lai redzētu mazos dzīvniekus. Ela atnāca uz dzīvnieku namu nopirkt mazu sunīti. Sunīti sauca Cepums. Viņam bija skaistas brūnas actiņas, mazas, mazas ķepiņas, maziņš brūns deguntiņš, garas ausiņas un astīte gredzentiņā kā sivēntiņam.

Ela dzīvoja Rīgā, bet dzīvnieku nams atradās Kuldīgā. Tas bija tāls ceļš, Ela ietina Cepumu rozā sedziņā un brauca mājās. Nākamajā dienā Ela aizbrauca uz "Dino-Zoo" nopirkt Cepumam dažas mantas un gardumus. Viņa nopirka Cepumam lielu, mīkstu gultiņu tā kā mazam karalitim. Elai meitai jau bija kaķis Nuris. Cepumu un Nuri bija jātur atsevišķās istabās, lai viņi nesakautos. Nuris bija mazs, balts ar melnu un izskatījās kā panda. Pēc divām nedēļām Ela gribēja Cepumu un Nuri salaist kopā, bet viņi sakāvās. Ela ar meitu nolēma Nuri aizvest atpakaļ uz dzīvnieku namu. Dzīvnieku namā viņi satika Pino un Maksim un sarunāja, ka viņi palīdzēs Cepumam un iemācīs viņu nekauties..."

Stāsts ir garš un piedzīvojumiem bagāts. Varu pačukstēt, ka viss beidzās labi. Pateicoties Maksim un Pino, Cepums un Nuris kļuva par labiem draugiem.

Monta Dēvita, 9 gadi

Marta Sauka, 10 gadi

PALDIES šī numura tapšanā sakām:

Liānai Ameterei, Irēnai Araminai, Andrai Baltmanei, Beatai Berķei, Ievai Brinkmanei, Kārlim Būmeisteram, Līgai Driķei, Ilzei Goldšteina-Yseboot, Santai Graudiņai, Egilam Gulbim, Dacei Kalniņai, Zanei Koļesņikovai, Gitai Krastiņai, Emilam Lagzdiņam, Robertam Lācim, Emilijai Liepai, Dagnijai Martinsoni, Baibai Miezerei, Ģirtam Ostrovskim, Līgai Ozolai, Gitai Pāvilai, Andrim Razānam, Andrim Rīgertam, Laumai Rodei, Dacei Rubenei, Antai Rutkai, Ģirtam Salmgriezīm, Agnim Saukam, Olgai Savenko, Ilzei Sermolei, Jolantai Stiprajai, Gundai Tīrei, Tomasam Tīram, Almai Ulmanei, Gunai Zaķei-Baltajai, Norai Zeibotei, Ilzei Zilgalvei, Robertam Zilem!

Ja arī tev ir kāda ideja vai tu gribi ko uzrakstīt vai fotografēt, sazinies ar mums:

belgijas.avize@gmail.com

Avīze "Beļģijas latviešu ziņas" top pateicoties daudziem brīvprātīgajiem, kas savā brīvajā laikā labprāt iesaka idejas, raksta rakstus, korigē tekstus, tulko vai fotografē.

BEĻĢIJAS LATVIEŠU
ziņas

Avīze iznāk fragmentāri, pdf formātā lasāma LBB mājas lapā www.latviesi.be

Oficiālā adrese: Rue du Commerce 122, B1000, Bruxelles
Pasta adrese: Av. des Arts 23, B1000, Bruxelles

Redaktore: Ilze Vesere
Māksliniece: Baiba Roze

Biedrības reģistrācijas NR 409.294.765
Bankas konts: ING Bank, 340-1825310-02
(BIC BBRUBEBB, IBAN BE32 3401 8253 1002)
Ch. de Waterloo 687, B1180, Uccle